

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΝ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
Ι. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ
«ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ»
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1932

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΝ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
Ι. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ
«ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ»
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1932

19074

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΥ

Ὁ Ἀριστοφάνης, ὁ μέγιστος τῶν σατυρικῶν ποιητῶν τῆς κλασσικῆς Ἀρχαιότητος, ἀπασχολήθη ἰδιαιτέρως εἰς τὰ θέματα τοῦ μετὰ τὴν διακομώδησιν τοῦ γυναικείου φύλου, ὅπως εἰς τὰ ἔργα τοῦ «Ἐκκλησιάζουσαι», «Θεσμοφορίζουσαι» κ.λ.π.

Ἐξαιρετικὰ ἀθυρόστομος, κρίνεται ὑπὸ τοῦ σημερινοῦ πνεύματος ὡς «ἀκατάλληλος», καὶ ἡ παράστασις τῶν ἔργων τοῦ ἀπὸ σκηνῆς συνοδεύεται πάντοτε εἰς τὸ πρόγραμμα ἀπὸ τὴν δῆλωσιν: «Ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος εἰς τὰς Κυρίας».

Εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν ὅμως ὁ πολιτισμὸς δὲν ἠνωχλεῖτο ἀπὸ τὸ λεγόμενον σήμερον «σόκιν», διότι τὰ ἥθη ἐξοικειωμένα πρὸς τὴν ἀποθέωσιν τοῦ γυμνοῦ (ἴδε γλυπτικὰ ἱερουργήματα Τέχνης) δὲν ἐθεώρουν τοῦτο διαφθοράν.

Ἡ ἐξήγησις αὐτῇ εἶνε ἀπαραίτητη διὰ τὸν ἀναγνώστην τοῦ παρόντος βιβλίου, μελετόντι κατὰ τὴν μετάφρασιν ἀπερῦγαν ἐπιμελέστατα τὴν ὡτὴν ἐτόδωκεν μερικῶν λέξεων ὅπως ἦσαν εἰς τὸ πρωτότυπον.

I. Γ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ	}	Γυναῖκες
ΚΑΛΟΝΙΚΗ		τῶν
ΜΥΡΡΙΝΗ		Ἀθηνῶν

ΛΑΜΠΙΤΩ Γυναῖκα τῆς Σπάρτης
ΑΛΛΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΑΝΔΡΙΚΑ

ΚΙΝΗΤΙΑΣ σύζυγος τῆς Μυρρίνης
Ο ΠΑΙΣ τῆς Μυρρίνης
ΚΗΡΥΞ τῶν Λακεδαιμονίων
ΠΡΕΣΒΕΙΣ τῶν Λακεδαιμονίων
ΠΡΕΣΒΕΙΣ τῶν Ἀθηναίων
ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΑΡΧΗΤΗΣ
ΑΥΣΤΡΙΑΤΗ

ΚΑΡΤΑ

ΑΥΣΤΡΙΑΤΗ

ΑΥΣΤΡΙΑΤΗ

ΑΥΣΤΡΙΑΤΗ

ΑΥΣΤΡΙΑΤΗ

ΑΥΣΤΡΙΑΤΗ

ΑΥΣΤΡΙΑΤΗ

ΑΥΣΤΡΙΑΤΗ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἐποχή τοῦ Πελοποννησιακοῦ Πολέμου. Ἡ σκηνή κάτω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι τῶν Ἀθηνῶν. Στὸ βῆθος δρόμος, μπροστὰ στὸ σπίτι τῆς Λυσιστράτης).

ΣΚΗΝΗ 1η

(Ἡ Λυσιστράτη στέκεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα της).

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ. Ποῦ νᾶχουν πάει τάχα ἡ γειτόνισσες ; Ἐφυγαν ἀπ' τὰ σπίτια τους ; Μὴν ἔχουν πάει στὸ ναὸ τοῦ Βάχου ἢ τοῦ Πανὸς (1), στὴν Κωλιάδα (2), ἢ στὴ Γεννετυλίδα ; Γιατὶ καμμιὰ δὲ βλέπω σήμερα ! Ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ, ἂ ! νᾶ τὴν (πρὸς ἐκείνη) Τὴν Κιλονίκη χαιρετῶ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ. (ἔρχομένη) Σὲ χαιρετῶ κ' ἐγώ. (Ἀγκαλιάζονται).

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ. Τὶ νὰ σοῦ πῶ βρὲ Κιλονίκη καημὸ τῶχ' αὖ ποῦ οἱ ἄνδρες λένε πῶς εἴμαστε πονηρές.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—Αὔ, καὶ μήπως, δηλαδὴ, δὲν εἴμαστε ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Μπᾶ ! Λοιπόν, δὲν εἴχαμε συμφωνήσει ὅτι θὰ μαζενοῦμαστε ὅλες σήμερα ἐδῶ νὰ συσκεφθοῦμε γιὰ σπουδαῖο ζήτημα ; Ποῦν' τες ; Βαρεοκοιμήθηκαν φαίνεται.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—Σιγὰ-σιγὰ : Γυναῖκες εἴμαστε. Ὡς νὰ ξεκινήσουμε... Ἡ μιὰ θὰ ξυπνήσῃ τοὺς δούλους της, ἡ ἄλλη θὰ φροντίσῃ τὰ μικρὰ της. Ἐπειτα πρέπει νὰ σιγυρισθοῦν...

(1) Εἰδικαὶ γυναικεῖαι πανηγύρεις ὀργάνω μὲ ξεφωνητά.

(2) Κωλιάδος Ἀφροδίτης ναὸς εἰς τὰ περίχωρα τὸ ὄνομα τῆς τοποθεσίας· ἐδόθη ἐκ τῆς ὁμοιότητός του πρὸς τὸ συνώνυμον μέρος τοῦ σώματος.

(3) Γεννετυλίδις, νόμφη τῆς Ἀφροδίτης· συμβολίζουσα τὴν ἀσέλγειαν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Καλά. Μά, ἐδῶ ἔχουμε δουλειὰ πολὺ πρὸ σοβαρότερη !

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—Δὲν ξέρω. Τί συμβαίνει ; Γιστὶ μᾶς κάλεσες. (Χαμογελῶντας). Τί εἶδους πρᾶγμα εἶνε ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Πολὺ μεγάλο !

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—(Κλείοντας τὸ μάτι). "Ελεῖ γοῦστο νᾶνε καὶ χοντρό !

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Ναὶ χοντρό, μὰ τοὺς θεοὺς !

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—Αἶ, τότε ἀπορῶ πῶς δὲν εἶνε ὅλες τους ἐδῶ ἀπὸ τὸ χάραμα !

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—"Οχι ! Δὲν εἶνε ἀπ' αὐτὸ ποῦ ξέρεις, γιατί τότε δὲν θᾶλειπε καμμιὰ. Ἀλλά, ἐδῶ πρόκειται νὰ σωθῇ ὁ τόπος.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—Μὲ τίς γυναῖκες ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Ναί ! "Ακου' : "Αν μαζευθοῦν ἐδῶ ἡ Ἀθηναῖες καὶ μαζὺ τους ἡ γυναῖκες τῶν Βοιωτῶν καὶ τῶν Πελοποννησίων καὶ δώσουμε ὅλες σύμφωνα τὰ χέρια ! Πῶς σοῦ φαίνεται ; Βρίσκει ἢ δὲν βρίσκει ἡ Ἑλλάς τὴ σωτηρίαν της ἀπὸ ἐμᾶς ;

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—Ἀλλά, πῶς ; Ποῦ τὰ θηλυκὰ βάφουν τὸ πρόσωπό τους καὶ πασαλείβονται μὲ μυρωδιές, φοροῦνε ζυπουνάκια καὶ περπατοῦνε μὲ πασοῦμια ! Πῶς μποροῦν ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Ἰσα-ῖσα. Μ' αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ ὅπλα θὰ νικήσουν. Καὶ σὲ λίγο, ἂν θέλουμε, δὲν θὰ βρεθῇ πιά ἄνδρας ποῦ νὰ χτυπή τὸν ἄλλο μὲ τὸ δόρυ του. Καὶ ὅμως νὰ ποῦ δὲν ἐφάνηκε καμμιὰ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—Μὴν ἀνησυχεῖς. Θαρροῦνε. "Ακουσα πῶς στὸν Πειραιᾶ ἐφθάσανε μιὰ καραβιά ἡ γυναῖκες ἀπὸ τὴ Σαλαμῖνα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Δὲ βαρυνέσαι. Οὔτε ἀπὸ τὰ περὶχωρα ἀκόμη δὲν φανήκανε.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—Μὴν τὸ λές. Ἡ γυναῖκα τοῦ Θεαγένη ἀπὸ τὴ νύχτα ἐτοιμαζότανε. Καὶ νά, γιὰ κύττα ! Πόσες φθάνουν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—"Ολες αὐτὲς ποῦ ἔρχονται εἶνε ἀπὸ τὸν Ἀνάγυρο;

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—Καλὰ λές. "Ολος ὁ Ἀνάγυρος ξεσηκώθηκε.

(Μπαίνουν μέσα ἡ Μυρρίνη, ἡ Λαμπιτώ καὶ πολλὲς ἄλλες γυναῖκες).

ΣΚΗΝΗ 2α.

(Αἱ ἀνωτέρω, ἡ Μυρρίνη, ἡ Λαμπιτώ καὶ σὲ λίγο καὶ ἄλλες γυναῖκες)

ΜΥΡΡΙΝΗ. (Στὴ Λυσιστράτη) Μήπως ἀργήσαμε νᾶλθωμε στὸ συνέδριο ; Γιατὶ δὲ μιᾶς ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Δὲν περιμένεις βέβαια Μυρρίνη νὰ σοῦ εἰπῶ μπράβο. Ἀκοῦς ἐκεῖ νᾶλθης τέτοια ὥρα ἀφοῦ ξέρεις πῶς πρόκειται γιὰ τόσο σπουδαία ὑπόθεσι !

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Καὺμένη Λυσιστράτη ἔχασα τὴ ζώνη μου καὶ ἄργησα νὰ τὴ βρῶ μέσα στὸ σκοτάδι. Τέλος πάντων ἤλθαμε ἔστω καὶ λίγο ἀργά. Πές μας τώρα ποιά εἶνε τὰ σοβαρὰ πράγματα γιὰ τὰ ὁποῖα μᾶς ἐκάλεσες.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—"Ας περιμένωμε νάλθουν καὶ ἡ ἄλλες γυναῖκες ποὺ ἐκάλεσα γιὰ τὴν ἴδια αἰτία. Θᾶλθουν πολλὲς ἀπὸ τὴ Πελοπόννησο καὶ ἀπὸ τὴ Βοιωτία.

ΜΥΡΡΙΝΗ.—"Α ! νὰ ἔρχεται ἡ Λαμπιτώ.

(Μπαίνει μέσα ἡ Λαμπιτώ.)

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Καλῶς τὴ Λαμπιτώ μου, τὴν ὥραία μου Σπαρτιάτισσα. Καλὲ τὶ ὠμορφιᾶς εἶνε αὐτὲς ; Τὶ χρῶμα, τὶ σιδερένιο σῶμα ποὺ ἔχεις. Ἐσὺ θὰ μπορούσες νὰ πνίξης στὴν ἀγκάλη σου καὶ ταῖρο καμμιὰ φορὰ.

ΛΑΜΠΙΤΩ.—Καὶ εἶνε νὰ μὴν εἶνε τὸ σῶμά μου γερὸ ἀφοῦ γυμνάζομαι ὅλη τὴν ἡμέρα ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—(Προσπατεύοντας τὰ στήθη τῆς Λαμπιτοῦς). Τὶ στήθη εἶνε αὐτά !

ΛΑΜΠΙΤΩ.—Φθάνει. Τὶ μὲ πῆρες γιὰ κανένα σφακτὸ προωρισμένο γιὰ θυσία ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—(Βλέποντας τὴ Θηβαία πού μπαίνει).
Ποιά εἶνε αὐτὴ ἡ ὥραία γυναῖκα ;

ΛΑΜΠΙΤΩ.—Μὰ τὸ θεὸ εἶνε κι' αὐτὴ μιὰ ἀρχόντισσα
ἀπὸ τῆ Βοιωτίας ποῦ ἔρχεται γιὰ σένα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Πῶς φαίνεται πῶς καὶ τὸ δικό σου τὸ
χωράφι Θηβαία, εἶνε διαλεχτό.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—(Χαϊδεύοντας τὴ Θηβαία). Καὶ σίγουρα θὰ
τῷχης τὸ χωράφι σου καλὰ δουλεμένο.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—'Αμ' αὐτὸ τὸ κορίτσι ποῖο εἶνε ;

ΛΑΜΠΙΤΩ.—Εἶνε μιὰ ὥραία κοπέλλα τῆς Κορίνθου.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—'Αφοῦ εἶνε ἀπὸ τὴν Κόρινθο σίγουρα
εἶνε πρῶτης τάξεως. Ἄς μοῦ φαίνεται καὶ λίγο σὰν πορδαλή.

ΛΑΜΠΙΤΩ.—Μὰ τέλος πάντων ποιὸς μᾶς ἐκάλεσε ὅλους
ἐδῶ ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—'Εγώ

ΛΑΜΠΙΤΩ.—Τότε πές μας μὲ λίγα λόγια τί μᾶς θέλεις.

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Ναὶ ἔμπρὸς πές μας.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—'Ελα καὶ μὲν μᾶς ξεθέωσες. Τί ἔκτακτο
συμβαίνει ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—'Αμέσως θὰ σᾶς τὸ εἰπῶ. Πρὶν ὅμως
εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπιτησέτε σιᾶς ἐρωτήσῃς ; ποῦ θὰ σᾶς
ὑποβάλω.

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Εὐχαρίστως θὰ σοῦ ἀπαντήσωμε. Ἐρώτα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Δὲν μοῦ λέτε ; Δὲν λαχταράτε νὰ εἶνε
κοντά σας οἱ ἄνδρες σας μέρι καὶ νύχτα ; Γιατί τὸ ξέρω πῶς
ὅλων σας οἱ ἄνδρες λείπουν.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—'Αχ μὴ μᾶθ τὸ θιμίζεις. Τὸν καὶ μὲν μου
τὸν ἄνδρα μου τὸν στείλαν στὴ Θράκη γιὰ νὰ προσέχῃ ἐκεῖ-
νον τὸν προκομμένο στρατηγὸ Εὐκράτη.

ΓΥΝΑΙΚΑ Α'.—'Αμὲ τὸν δικό μου ; Ἐφτά μῆνες τώρα
τὸν ἔχουν τὸν καὶ μὲν στὴ Πύλο.

ΛΑΜΠΙΤΩ.—Μήπως καὶ ὁ δικός μου ; Ποῦ καὶ ποῦ τὸ
σκάει ἀπὸ τὸ στρατὸ καὶ μοῦρχεται σὰν κλέφτης καὶ φεύγει
πίσω βιαστικός.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Καλὲ τί κάθεστε τώρα καὶ κουβεντιά-

ζετε. Δὲν ἔμεινε στὸν τόπο ἀρσενικός γι' ἀρσενικός. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ οἱ Μιλήσιοι μᾶς ἐπρόδωσαν καὶ ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος ἔχω νὰ δοκιμάσω τὰ χάδια τοῦ ἀνδρός. Γιαυτὸ σᾶς ἐπροσκάλεσα νὰ σᾶς ρωτήσω· θέλετε νὰ βρῶ μιὰ μηχανὴ νὰ καταργηθῇ ὁ πόλεμος; πῶς περνᾷ μακριὰ ἀπὸ μᾶς τοὺς ἄνδρες μας;

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Τὶ λές; Σοῦ δοκίμοι στὸν θεὸ πῶς γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ εἶμαι ἱκανὴ νὰ πουλήσω καὶ τὸ πανοφῶρι μου ἀκόμη καὶ ὅ,τι πιάσω νὰ τὸ πωθῶ τὴν ἴδια μέρι.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—Καὶ ἐγὼ τὰ ἴδια. Ἄν μοῦ γυρέψης νὰ κοπῶ στὰ δύο σὰν σφήκα καὶ νὰ δώσω τὸ ἓνα μου κομμάτι θὰ τῶκανα εὐχαρίστως.

ΛΑΜΠΙΤΩ.—Κ' ἐγὼ τί νὰ σᾶς πῶ. Ἄν ἤξερα πῶς γιὰ νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ εἰρήνη θᾶπρεπε ν' ἀνέβω τὴν ποιοὺ ὑψηλὴ κορφὴ τοῦ Ταυγέτου, δὲν θὰ δίσταζα οὔτε μιὰ στιγμή.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Λοιπὸν νὰ τὸ σκέδιό μου. Ἄν θέλωμε νὰ ἀναγκάσουμε τοὺς ἄνδρες μας νὰ καταργήσουν τὸν πόλεμον, πρέπει νὰ παύσῃ ἡ κάθε μιὰ μας νὰ κοιμᾶται μὲ τὸν ἄνδρα της. Νὰ κηρύξωμε συζυγικὴ ἀπεργία. Τὶ λέτε; Σᾶς ἀρέσει τὸ σκέδιό μου;

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—Συμφωνῶ. Καὶ ἐὰν πρόκειται νὰ ἀποθάνουμε πρέπει νὰ γίνῃ αὐτὸ ποῦ λές.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Λοιπὸν νὰ ἀποκηρύξουμε τὴν ἡδονὴ τοῦ ἀνδρός.

(Ἡ γυναικὲς δείχνουν δυσφορία. Ἄλλες κλαῖνε καὶ ἄλλες κἀνουν νὰ φύγουν. Ἡ Λυσιστράτη τὸ ἀντιλαμβάνεται καὶ λέει σ' αὐτές)

Ἐ! σεῖς γιατί στραβομουτσουιάσατε καὶ ἐτοιμάζεσθε νὰ φύγετε; Γιατί ἄλλαξε τὸ χροῦμά σας; Πῆτε μου, ἐγκρίνετε τὸ σκέδιόν μου ἢ ὄχι;

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Ἐγὼ ἀρνοῦμαι. Ἄς βαστάξῃ ὁ πόλεμος ὅσο θέλει.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Μπᾶ; Ἐσὺ εἶσαι ποῦλεγες πῶς θὰ κοπῇς στὴ μέση σὰν σφήκα;

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—Τὶ νὰ σοῦ εἰπῶ; Προτιμῶ νὰ περπατήσω γιὰ χάρι σου πᾶνω σὲ ἀναμμένα κάρβουνα παρὰ νὰ στερηθῶ τὴ γλύκα τοῦ ἀνδρός.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ — (Στὴ Μυρρίνη) Ἐσὺ τί λές ;

ΜΥΡΡΙΝΗ. — Μί... Συμφωνῶ μὲ τὴν Καλονίκη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ. — Μωρὲ καλὰ τὸ λένε πῶς ἑμεῖς ἡ γυναῖκες εἴμαστε γιὰ τὰ πανηγύρια ! Δὲν κάνουμε γιὰ τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο γιὰ τὸ κρεβάτι. Ἄς εἶνε. Ἄν θέλῃ ἡ Σπαρτιάτισσα νὰ συμφωνήσῃ μαζί μου δὲν σᾶς ἔχω ἑσᾶς ἀνάγκη. Τί λές Λαμπιτῶ ;

ΛΑΜΠΙΤΩ. — Βέβαια εἶνε φρικτὸ γιὰ μιὰ γυναῖκα νὰ στερηθῇ τὴν ἡδονὴ τοῦ ἀνδρός. Μὰ πάλι ἡ εἰρήνη εἶνε προτιμότερη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ. — Μπράβο Λαμπιτῶ. Εἶσαι σωστὴ γυναῖκα.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ. — Μὰ στὰ σωστά σου εἶσαι τῆς ιδέας πῶς ἂν κηρύξουμε ἀπεργία θὰ ἀναγκάσουμε τοὺς ἄνδρες μας νὰ καταργήσουν τὸν πόλεμο ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ — Σᾶς βεβαιῶ ναί. Φαντασθῆτε νὰ κλεισθοῦμε στὰ σπίτια μας φτιασιδωμένες καλὰ, νὰ φορέσουμε ὅλες λεπτὰ Ἀμοργινὰ πουκαμισάκια ποῦ νὰ μισοφαίνωνται ἡ ῥόδινες σάρκες μας καὶ νὰ ἀποτριχώσωμε ὅλα τὰ μέλη μας ! Οἱ ἄνδρες μας θὰ λυσσάζουν γιὰ νὰ κοιμηθοῦνε μαζί μας, καὶ ὅταν ἰδοῦν ὅτι δὲν ἔχει τίποτε γι' αὐτοὺς τότε σοῦ λέω. Καταργοῦν ἢ δὲν καταργοῦν τὸν πόλεμον !

ΛΑΜΠΙΤΩ. — ὦ βέβαια. Ἐχομε παρὰδειγμα τὸ Μενέλαο ὁ ὁποῖος ὅπως εἶδε τὸ γυμνὸ στῆθος τῆς Ἑλένης πέταξε τὸ σπαθί του μακρυνὰ καὶ ἔτρεξε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ ἐνῶ πῆγαινε νὰ τὴν σκοτώσῃ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ. — Ὅλα καλὰ. Ἀλλὰ γιὰ πῆτέ μου τί γίνεται ἂν καὶ οἱ ἄνδρες μας μᾶς κηρύξουν κι' αὐτοὶ ἀπεργία ; Τί γινόμεσθε τότε ; Πάλι ἑσεῖς ξέρετε. Ἄν νομίζετε πῶς θὰ ἐπιτύχουμε... δέχομαι.

ΛΑΜΠΙΤΩ. — Πολὺ καλὰ. Ἐμεῖς ἡ Σπαρτιάτισσες θὰ μπορέσουμε νὰ πείσουμε τοὺς ἄνδρες μας νὰ καταργήσουν τὸν πόλεμο. Θὰ τὸ δεχθοῦν ὅμως αὐτὸ οἱ τρελλοὶ Ἀθηναῖοι ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ. — Ὅσο γι' αὐτὸ μὴ ἀνησυχεῖς. Θὰ τὸ καταφέρουμε κ' ἑμεῖς.

ΛΑΜΠΙΤΩ. — Δὲν βαρύνεσαι ; Ὅσο εἶνε γεμάτη ἡ Ἀκρό-

πολι χρῆμα οἱ Ἀθηναῖοι δὲν σταματοῦν τὸν πόλεμο.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Ἐφρόντισα καὶ γιαυτό. Θὰ κατιλάβω-
με τὴν Ἀκρόπολι μὲ τὸ θησανρό της. Θὰ πᾶνε πρωτοπορεία
ἡ γρηῆς γιὰ νὰ κάμουν θυσία καὶ ἀπὸ πίσω θὰ πᾶμε ἑμεῖς.
Ἄμα τὴν καταλάβουμε θὰ σκεφθοῦμε γιὰ τὰ παρα-
πέρα.

ΛΑΜΠΙΤΩ.—Πολὺ καλά...

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Τότε λοιπὸν ἔμπρὸς νὰ ὀρκισθοῦμε
ἀφου εἴμεθα σύμφωνες.

ΛΑΜΠΙΤΩ.—Τι ὄρκιο νὰ κάνουμε ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Τὸν ὄρκιο τοῦ Αἰσχύλου. Νὰ σφάζουμε
τὸ σφάγιο ἐπάνω στὴν ἀσπίδα μας.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—Δὲν μποροῦμε ἀφου δουλεύουμε γιὰ τὴν
εἰρήνη νὰ κάνουμε πολεμικὸ ὄρκιο.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Τότε ;

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—Ἐγὼ λέγω νὰ θυσιάσουμε ἓνα ἄσπρο
ἄλογο (¹).

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Ποῦ νὰ γυρεύουμε τώρα ἄσπρο ἄλογο.
Προτείνω κατὶ ἄλλο : Νὰ πάρουμε ἓνα σταμνὶ γεμᾶτο θασί-
τικο κρασί καὶ χύνοντάς το μέσα σὲ μιὰ λεκάνη νὰ ὀρκισθοῦμε
ὅτι δὲν θὰ πιοῦμε ποτὲ νερωμένο κρασί ἂν δὲν ἐπιτύχη ὁ
σκοπὸς μας.

ΛΑΜΠΙΤΩ.—Νὰ ὄρκος μιὰ φορά.

ΛΥΣΙΣΤΡ.—Λοιπὸν ἄς τρέξῃ μιὰ νὰ φέρῃ ἓνα σταμνὶ
καὶ μιὰ λεκάνη.

(Μιὰ γυναῖκα φέρνει αὐτὰ ποῦ ζήτησε ἡ Λυσιστράτη)

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—(Χαίδευοντας τὸ σταμνὶ). Τὶ ὥραϊο στα-
μνὶ καὶ τὶ ὥραϊο κρασί ποῦ θᾶλλῃ μέσα. (²)

ΛΥΣΙΣΤΡ.—(στὴ Καλονίκη).—Ἀφισε τώρα τὸ κόρτε σου
μὲ τὸ κρασί καὶ ἔλα δῶ. Δός μου τὸ χέρι σου (Πέρνει τὸ
χέρι τῆς Καλονίκης καὶ τὸ βάζει στὰ σκέλη της, ὕστερα μὲ

(1) Ἡ θυσία τοῦ λευκοῦ ἵππου ἦτο θυσία τὴν ὅποیان ἐπροτίμων
αἱ Ἀμαζόνες.

(2) Ὁ Ἀριστοφάνης δὲν ἀφίνει εὐκαιρία νὰ μὴ διακωμωδήσῃ τὰς
γυναικας ὡς μεθύουσας).

προμπῶδες τελετουργικό ὕψος ἐκφωνεῖ). ὦ ! Βασίλισσα Πειθῶ δέξου μὲ εὐνοία τῇ θυσίᾳ μας αὐτῇ! (χύνει τὸ κρασί στὴ λεκάνη).

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—Πῶ πῶ τί κρασί! Κόκκινο σὰν αἷμα.

ΛΑΜΠΙΤΩ.—Ὦλ καὶ πῶς μυρίζει!

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Ἀφῆστε με νὰ δοκισθῶ πρώτῃ ἐγώ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—Παρακαλῶ. Μὲ τὴ σειρά σου κυρία μου.

ΛΥΣΙΣΤΡ.—Τώρα ἀτλώστε ὅλες τὰ χέρια σας στὸ σταμνί, μιὰ ἀπὸ σὰς ἄς ἀπαγγεῖλλη τὸν ὄρκο ποὺ θὰ τῆς ὑπαγορεύσω καὶ ὅλες μας θὰ ὀρκισθοῦμε πῶς δὲ θὰ τὸν παροβούμε...

(Ἀρχίζει ὑπαγορεύοντας τὸν ὄρκο)

«Δὲ θὰ βορθεῖ ἄνδρες εἴτε σύζυγος μου, εἴτε ἐραστή μου...

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—(Ἐπαναλαμβάνει: ὅσα ὑπαγορεύει ἡ Λυσιστράτη)

ΛΥΣΙΣΤΡ.—(Ἐξακολουθεῖ) Ποῦ θὰ μπορέση νὰ ἀνεβῇ στὸ κρεβάτι μου...

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—(Διστάζει: νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ).

ΛΥΣΙΣΤΡ.—(Ἐπιτιμητικῶς) Λέγε λοιπὸν αἱ κόμπιασες;

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—Μὲ ὕψος: κλαυθμηρόν! «Ποῦ θὰ μπορέση νὰ ἀνεβῇ στὸ κρεβάτι μου». (Στὴ Λυσιστράτη). Καὶ μὲν Λυσιστράτη, μοῦ κόπηκαν τὰ γόνατά μου.

ΛΥΣΙΣΤΡ.—(Ἐξακολουθεῖ ὑπαγορεύουσα καὶ ἡ Καλονίκη ἐπαναλαμβάνει) ὅσα καὶ ἡ Καλονίκη ἐπαναλαμβάνουσα κάθε φράσι τοῦ ὄρκου πάντοτε εἰς ὕψος κλαυθμηρόν).

«Θὰ εἶμαι κλεισμένη μέσα στὸ σπιτι μου, στολισμένη μὲ ὅλα τὰ στολίδια μου, περιφρονῶντας τὰ χέρια τοῦ ἀνδρός, τόσο ποὺ νὰ τὸν κάνω νὰ λυσσάζῃ ἀπὸ ἐπιθυμία γιὰ νὰ κοιμηθῇ μαζί μου. Μὰ καὶ πάλι ἐγὼ θεληματικὰ δὲν θὰ τὸν δεχθῶ καὶ ἂν μὲ ἀναγκάσῃ διὰ τῆς βίας νὰ ὑποκύψω εἰς τὰς θελήσεις του δὲν θὰ τοῦ δώσω καμμιά εὐχαρίστηση τῆς ἡδονῆς. Ναί. Θὰ κάμω ἐβδομάδες καὶ μῆνες νὰ ἰδῇ τὰ περσικά μου πασούνικια ὑψωμένα πρὸς τὸ ταβάνι, οὔτε καὶ θὰ τοῦ κάμω τὰ παίχνιδια ποὺ κάνει στὸ λοντάρι ἢ λέαινα ὅταν συνουσιάζονται, παίχνιδια ποὺ τὰ βλέπουμε ζωγραφισμένα στοὺς τυροτρίφτες...(πίνει: κρασί καὶ ἐξακολουθεῖ).

Πίνω ἀπὸ τοῦτο τὸ κρασί καὶ ὀρκίζομαι νὰ τηρήσω τὸν ὄρκον μου.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—(Βλέποντας λαίμαργα τὴ Στρατονίκη νὰ πίνῃ, ὕστερα κἀνεί κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο καὶ ἐπαναλαμβάνει).

Πίνω ἀπὸ τοῦτο τὸ κρασί καὶ ὀρκίζομαι νὰ τηρήσω τὸν ὄρκον μου.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Καὶ ὅποια δὲν τηρήσῃ τὸν ὄρκον τῆς νὰ γίνεται τὸ κρασί τῆς νερό.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—Καὶ ὅποια δὲν τηρήσῃ τὸν ὄρκον τῆς νὰ γίνεται τὸ κρασί τῆς νερό.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—(Στῆς ἄλλες γυναῖκες) λοιπὸν εἴσθε σύμφωνες; Ὅρκίσεσθε καὶ σεῖς;

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Μὰ τὸν θεόν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Λοιπὸν ἄς ξαναπιῶ γιὰ νὰ ἀρχίσῃ ἡ θυσία.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—Ἐ! γιὰ στάσου ἂν θέλῃς νὰ βαστάξῃ ἡ γλίσσα μας θέλω ἴσο μερίδιο ἀπὸ τὸ κρασί. Δὲν θὰ τὸ πιῇ μόνη σου.

(Ἀκούεται θόρυβος ἀπὸ μακρὺ. Ἡ Λυσιστράτη τρέχει νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει ἀφίνοντας τὸ σταμνὶ τὸ ἑποῖον ἀρπάζει ἡ Καλονίκη καὶ ἀρχίζει νὰ πίνει λαίμαργα).

ΛΑΜΠΡΩ.—Τὶ εἶνε αὐτὲς ἡ φωνές; Ἀπόξω θοῖνος μοῦ φαίνεται.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—(Βλέποντας ἀπὸ τὸ παράθυρον). Ἦσυ· χίστετε εἶνε ἐκεῖνο ποῦ σὰς προεῖπα. Ἡ γρηὲς ἀνιβῆκαν στὴν Ἀκρόπολιν καὶ κατέλαβιν τὸ ναό. Τώρα Λαμπριῶ ἐσὺ νὰ τραβήξῃς γιὰ τὴν Σπάρτη καὶ νὰ τὰ κανονίσῃς μετὰ τῆς γυναῖκος τῆς, ὅπως εἶπαμε. Ἡ ἄλλες ἢ Σπαρτιάτισσες ποῦ εἶνε μαζί σου, θὰ μένουν ἐδῶ ὡς ὄμηροι. Ἐμεῖς θὰ νύμφωμε στὴν Ἀκρόπολιν καὶ θὰ ἀμπαρωθοῦμε ἐκεῖ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—Κολά. Καὶ ἂν οἱ ἄνδρες ἐκστρατεύσουν ἐναντίον μας;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Ὅσο γιαντὸ δὲν μὲ μέλει καθόλου. Δὲν εἶνε ἱκανοὶ οἱ ἄνδρες νὰ μᾶς ἀναγκάσουν νὰ ἀνοίξουμε

τῆς πόρτες μας ἂν δὲν μᾶς βεβαιώσουν ὅτι θὰ ἐκτελέσουν
ἐκεῖ 'ο ποῦ ὀρκισθῆκαμε.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.—Μὰ τῇ θεά! Ἄν δὲν τὰ βροῦνε αὐτὴ τῇ
φορὰ σκοῦρα οἱ ἄνδρες μας θᾶμαστε παληογυναῖκες!

(Φεύγουν ὅλες. Τελευταία φεύγει ἡ Καλονίκη ἀφοῦ ἄδειασε
τὸ κρασί ποῦ εἶχε μείνει στὴ στάμνα).

ΤΕΛΟΣ Α΄ ΠΡΑΞΕΩΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ 1η.

(Πρὸ τῶν Προπυλαίων τῆς Ἀκροπόλεως τῆς ὁποίας φαίνονται τὰ τεῖχη. Εἰσέρχεται στὴ σκηνὴ ὁ Χορὸς Γερόντων οἱ ὅποιοι κρατοῦν στοὺς ὄμους τῶν ξηρὰ κλαδιὰ καὶ ἀνεβαίνουν τὸν ἀνήφορο μὲ κόπο. Ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ βαστά ἕνα πύραυλο γεμᾶτο ἀναμμένα κάρβουνα).

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Ἐμπρὸς Δράκη. Θάρος, καὶ ἄς σοῦ σακατεύει τὸν ὄμο σου τὸ χλωρὸ κλωνάρι τῆς Ἑληᾶς ποῦ σηκώνεις. Αὐτὰ ἔχει ἡ ζωὴ. Εἶνε γεμάτη συμφορές. Τὸ περὶ μένεις ποτὲ μωρὲ Στρυμόδωρε πῶς ἡ γυναῖκες αὐτὲς ποῦ τῆς τρέφουμε ἑμεῖς οἱ κουτοί, θὰ κατελάμβαναν τὴν Ἀκρόπολι, πῶς θ' ἄρπαζαν τὸ ἄγαλμα τῆς Θεᾶς καὶ πῶς θάφραξαν τὰ Προπύλαια μὲ τὰ ἀμπάρια; Κουράγιο Φιλοῦργε, ν' ἀνεβοῦμε.

Καὶ ἅμα τοποθετήσομε κατάλληλα αὐτὰ τὰ κλαδιὰ καὶ βάλουμε φωτιά θὰ ἰδοῦμε αὐτὲς ποῦ μᾶς σκάρωσαν τοῦτες τὲς βρωμοδοουλιεῖς τί θὰ πάθουν. Θὰ καοῦν ὅλες. Καὶ πρώτη ἀπὸ ὅλες θὰ κάψουμε τὴ γυναῖκα τοῦ Λύκωνος, ⁽¹⁾ ὦ Α! Μὰ τὴ Δήμητρα, ὅσο εἶμαι ζωντανὸς δὲ θὰ μὲ πάρουν γιὰ χαζό. Μωρὲ οὔτε ὁ Κλεομένης ⁽²⁾ ποῦταν Σπαρτιάτης παλληκάρι δὲν κατάλαβε τὴν Ἀκρόπολιν χωρὶς νὰ τιμωρηθῇ. Ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ αὐτὴν χωρὶς ὅπλα μὲ κουρελια-

(1) Ἡ γυναῖκα τοῦ Λύκωνος ἦταν Ροδία. Ξακουστὴ κοκκότα τῶν Ἀθηναίων.

(2) Ὁ Κλεομένης ἦτο στρατηγὸς τῆς Σπάρτης. Εἶχε καταλάβει κάποτε τὴν Ἀκρόπολι, ἀλλὰ πολιορκηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἠναγκάσθη νὰ ἐξέλθῃ.

σμένα φορέματα, λερωμένος, βρωμιάρης, σ' ἄν νᾶχε νὰ λουστῇ καὶ νὰ κουρευθῇ ἕξι χρόνια. Τοῦχαν στήσει μιὰ πολιορκία τότε, μὲ δέκα ἑφτά γραμμὲς στρατοῦ ποῦ ἐκοιμᾶτο μέρα νύχτα κάτω ἀπὸ τὰ Προπύλαια. Καὶ τώρα δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ τιμωρήσουμε αὐτὲς τὲς ἐχθρὲς τοῦ Εὐριπίδη ; ⁽¹⁾ Μήπως δὲν ὑπάρχει ἀκόμη καὶ δὲν θὰ μείνῃ εἰς τὸν αἰῶνα τὸ τρόπαιον τοῦ Μαραθῶνος ; Ἐμπρὸς λίγος δρόμος μᾶς μένῃ ἀκόμη. Αὐτὸς δὲ μικρὸς ἀνηφοράκος. Ἄς πάρουμε τὸ γομάρι στὸν ὄμο μας, ἄν καὶ αὐτὰ τὰ ξύλα μᾶς σακατέψανε τὴ ράχη. Ἄς φουξήσουμε λίγο καὶ τὴ φωτιά μας μὴ μᾶς σβύσῃ ἕως ὅτου φθάσουμε στὴ κορυφή.

(Φυσᾷ τὰ κάρβουνα)

Ὁ Ἡρακλῆ, τί καπνὸς εἶνε αὐτός, ποῦ βγαίνει ἀπὸ τὸν πύραυνο. Δαγκώνει τὰ μάτια μου σ' ἄν λυσσασμένος σκύλος. Σίγουρα αὐτὴ ἡ φωτιά θὰ προέρχεται ἀπὸ τὴ Λῆμνο καὶ ἄς μὴ τὴν πολυφυσῶ νὰ μὴν καταντήσω κι' ἐγὼ τοιμπλιάρης σ' ἄν τοὺς Λημνίους ἄλλοιῶς δὲν θὰ μοῦ δάγκωνε, στὸ κάθε φύσημα τὰ μάτια μου. Ἐμπρὸς λοιπὸν Λάχῃ δρόμο γιὰ τὴν Ἀκρόπολι νὰ βοηθήσωμε τὴ θεά.

Ἄν τὴν ἀφήσουμε τώρα πότε θὰ ξαναβροῦμε εὐκαιρία ; (Φυσᾷ πάλι τὰ κάρβουνα). Πῶ ! πῶ ! καπνὸς ! Μωρέ, γιὰ νὰ μὴ σβύνουν αὐτὰ τὰ παληοκάρβουνα θὰ εἰπῇ, πῶς κάποιος θεὸς τὸ θέλει. Λοιπὸν τί λέτε ; Δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ ἀφήσωμε κάτω τὰ ξύλα κι' ἀφοῦ βάλουμε μέσα στὸ πύραυνο ἓνα κουτσουρο ξερὸ νὰ κτυπήσωμε δυνατὰ τὴς πόρτες καὶ ὅταν ἰδοῦμε ὅτι ἡ γυναῖκες δὲν ἐννοοῦν νὰ ξεμπαρώσουν τότε βάζουμε φωτιά καὶ τὴς καίμε. Τί θὰ κάμουν τότε ; Ὁ καπνὸς θὰ τῆς πνίξει. Κάτω λοιπὸν τὰ φορτία Μωρὲ ποῖδες ἀπὸ τοὺς στρατηγούς τῆς Σάμου ⁽²⁾ θ' ἀγγίξῃ τὰ ξύλα αὐτά ;

(1) Ἐχθρὲς τοῦ Εὐριπίδη εἶναι ἡ γυναῖκες. Ὡς γνωστὸν ὁ μέγας τραγικὸς ἐθεωρεῖτο φοβερὸς μισογύνης.

(2) Ἐννοεῖ τοὺς ἐν Σάμῳ στρατηγούς οἱ ὁποῖοι ἡττήσαν καὶ ἦσαν δυστυχεῖς. Καὶ θέλει νὰ εἰπῇ μ' αὐτό : Ποιὸς δυστυχὴς θὰ πιάσῃ τὰ ἀναμμένα αὐτὰ ξύλα γιὰ νὰ γίνῃ ποῖδ δυστυχής !

Πῶ ! Πῶ καπνός !

(Βάζουν ὄλοι τὰ φορτία των κάτω καὶ ἀποσύρονται πλὴν τοῦ κορυφαίου ὃ ὁποῖος στὸ ἓνα χέρι βαστᾷ τὸ πύραυνο καὶ στὸ ἄλλο τὸ ἀναμμένο κούτσουρο.) Ὁ ράχη μου ἐγλύτωσε ἐπιτέλους. Καὶ τώρα ὦ μαγγάλι κάμε κ' ἐσὺ τὸ χρέος σου. Ὁ Εἰλα καὶ σὺ δαυλί.

(Ἀνάθει τὸ κούτσουρο ὁρίζοντας το στὸ πύραυνο καὶ ἀρχίζει, προσευχόμενος).

Ὁ Νίκη σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ βοηθήσης νὰ ἐπιτύχη ὃ θρι-
αμβός μου κατὰ τῶν γυναικῶν αὐτῶν ποὺ ἐκλείσθησαν εἰς τὰ
τείχη.

(Φεύγει: στὰ παρασκήγια. Ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ μπαίνει ὁ χορὸς
τῶν Γυναικῶν).

ΣΚΗΝΗ 2α

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Ε ! Γυναῖκες γιὰ κυτάχτε
βλέπω μιὰ φλόγα ποῦ βγαίνει ἀπὸ φωτιά.

(Κυτᾶνε ὅλες πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀκροπόλεως).

Τρεχάτε ὅλες. Ὁ Εἰλα Νικοδίκη, πάει νὰ καὶ ἡ Καλύκη καὶ ἡ
Κρίτυλλα, αὐτὸ τοὺς ξεμωραμένους γέροντας. Θαρρῶ ὅμως πῶς
ἤλθαμε ἀργά. Χάσαμε ὥρα. Τὴν αὐγὴ ξύπνησα καὶ πῆρα τὴ
στάμνα γιὰ νᾶλθω στὸ νερό. Ἀνακατέφθηκα ἀπὸ τὴ βία μου
καὶ μὲ τῆς δοῦλες ἀκόμη ποῦ ἔχουν τὸ πρόσωπο σιγματισμέ-
νο. Καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ τρέξω ποιοὶ γρήγορα νὰ φέρω νερὸ
γιὰ νὰ βοηθήσω τῆς συμπολίτιδές μου ποῦ καίονται ἐκεῖ πάνω
στὴν Ἀκρόπολι.

Μοῦπανε πῶς μερικοὶ στραβόγεροι ἔκαμαν ἐκστρα-
τεία κατὰ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ὅτι ἐκουβάλησαν ἐκεῖ ἐπάνω
στὰ Προπύλαια ξύλα ποῦ ἀξίζουν τρία τάλαντα. Ἀκοῦς ἐκεῖ,
λὲς καὶ πρόκειται νὰ ζεστάνουν νερὸ γιὰ λούσιμο. Καὶ φοβε-
ρίζουν τῆς καυμένες τῆς γυναῖκες μὲ φρικτὲς φοβέρες πῶς θὰ
τῆς ψήσουν στὰ κάρβουνα! Ὁ θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴν ἴδωῦν τὰ
μάτια μου νὰ τῆς καῖνε καὶ ἡ θεὸς νὰ βοηθήσουν τῆς γυναι-
κες νὰ σώσουν τὸν τόπον καὶ τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ τὰ κακὰ τοῦ
πολέμου καὶ ἀπὸ τῆς παραφροσύνης. Γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν

ὦ Χρυσόλοφῃ (1) ἤλθαν στὸν ναόν σου καὶ ἄν, ὦ Τριτογένεια (2) βάλουν οἱ ἄνδρες φωτιά, ἐσύ νὰ συμμαχήσης μαζί μας νὰ μᾶς βοηθήσης νὰ φέρουμε νερὸ νὰ τὴν σβύσουμε.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Μπαίνει μέσα τρεχάτῃ ἡ Στρατυλλίς. Ἐνας γέρος ποὺ τὴν κυνηγᾷ ἔχει κατορθώσει νὰ τὴν ἄρπάξει ἀπὸ τὸ φόρεμα. Ἀκολουθεῖ ὁλόκληρος ὁ χορὸς τῶν Γερόντων).

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.—Βρὲ ἄφησέ με.

(Ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ γέρου καὶ ἐνώνεται με τῆς γυναῖκες τοῦ χοροῦ).

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Τι εἶν' αὐτά; Αὐτὰ ποῦ κάνετε δὲν τὰ κάνουν τίμιοι καὶ εὐσεβεῖς ἄνθρωποι.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Ποιὸς νὰ περίμενε πῶς θὰ ἰδῇ αὐτὰ τὰ πράγματα; Ὅρῃστε ὅλο τὸ γυναικολόγι ἤλθε ἐδῶ στὴς πόρτες τῆς Ἀκροπόλεως γιὰ νὰ βοηθήσουν.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Πολλὲς σᾶς φανήκαμε καὶ ἐτρομάξατε; Κι' ἀκόμη τι εἶδατε. Οὔτε τὸ μυριοστὸ ἀπὸ τὸ κόμμα μας.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Φαιδρία: Θὰ τῆς ἀφήσωμε νὰ γλωσσοκοπανᾶνε; Δὲν τῆς πιάνουμε νὰ σπάσουμε στὴς πλάτες τῶν τὰ ραβδιὰ ποῦ βαστοῦμε;

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Καὶ μῆς πάλι θὰ βάλουμε κάτω τὰ σταμνιά γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἐμποδίζουν καὶ ἡ κάθε μιά μας θὰ σιγυρίσῃ γιὰ καλὰ ἐκεῖνον ποὺ θὰ βάλῃ χερί ἐπάνω τῆς.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Μὰ τὸν Δία. Ἄν μὲ κάτι δυνατὰ χαστούκια ἐτσάκιζε κανεὶς τῆς μασέλες τῶν σὰν ἐκεῖνα τοῦ Βούπαλου δὲν θάχανε τώρα φωνὴ νὰ λένε αὐτὲς τῆς ἀνοησίες.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Ἐδὼ στεκόμαστε μπροστά σας. Ὅποιος τολμᾷ ἄς κοπιάσει. Θὰ τὸν κάμω νὰ φωνάξῃ σὺν πόνῳ.

(1) Χρυσόλοφῃ. Εἶνε τίτλος τῆς Ἀθηνᾶς.

(2) Τριτογένεια. Ἄλλο ἐπίθετο τῆς Ἀθηνᾶς.

δὲν θὰ φώναζε οὔτε ἂν τοῦ ἄρπαζε καμμιὰ σκύλλα τά.....

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Σώπασε ἂν θὲς νὰ μὴ δοκιμάσης τὰ τελευταῖα μου γηραιά.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Ἄν σοῦ βαστᾷ ἄγγιξε μὲ τὸ δάκτυλό σου μόνο τῇ Στρατυλλίδα.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Τὶ θὰ μοῦ κάμης ἂν ἔλθω καὶ σ' ἀρχίσω στῆς σβεγκές;

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Θὰ σοῦ σχίσω μὲ τὰ δόντια μου τὰ ἄντερά σου καὶ τὰ πνεμόνια σου.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Κανένας ἄνθρωπος δὲν εἶνε στὸν κόσμον τόσο σοφὸς ὅσο ὁ Εὐριπίδης. Ἔχει δίκην πού βρίζει τόσο τῆς γυναῖκες. Δὲν ὑπάρχουν στὸ κόσμον πλάσματα ἀναιδέστερα ἀπὸ αὐτές.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Ἐμπρὸς Ροδίππῃ. Μὴ χάνουμε καιρό. Τὰ σταμνιά στὸ χέρι...

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Μωρὲ καταραμένες γιατί κουβαλήσατε νερὸ ἐδῶ;

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Καὶ σὺ μωρὲ καμπούρη γιατί ἔφερες φωτιά ἐδῶ; Θέλεις νὰ κάψης τὸ σῶμά σου;

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Ἐγὼ ἦλθα νὰ ψήσω στὴ φωτιά τῆς φίλης σου.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Τότε κ' ἐγὼ ἔφερα νερὸ γιὰ νὰ τὴ σβύσω.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Θὰ ὀίξης νερὸ στὴ φωτιά;

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Καὶ βέβαια· σὲ λίγο θὰ τὸ ἰδῇς.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Σὲ καίω στὴ στιγμή μὲ τὸ δαυλὸ ὁποῦ βαστῶ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Καὶ ἐγὼ καθὼς εἶς ἔτσιβρώμικος καὶ ἄπλutos θὲ νὰ σοῦ κάμω ἓνα λουτρό.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Ἐσὺ ἐμεῖ, θὰ λούσης παληβρώμα;

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Καὶ βέβαια. Θὰν τὸ λουτρό τοῦ γάμου σου.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Γιὰ δὲς ξετσιπωσιά!

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Εἶμαι γυναῖκα ἐλεύθερη ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Αὐτὸ τὸ στόμα θὰ σοῦ τὸ βουλώσω γιὰ νὰ βουβαθῇ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Θὰ σὲ κάμω νὰ μὴ ξαναπᾶς στὸ δικαστήριον (¹).

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Μωρὲ δέ βάζετε φωτιά στὰ μαλλιά σας!

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—(᾿Αδειάζουν τῆς στάμνες των ἐπάνω στὰς γέροντας).

᾿Ο Ἀχελῷος ποταμὸς ἄς κάμει τὸ χρέος του.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—᾿Ωχ! ὁ καὺμένος.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Μήπως σοῦ φαίνεται ζεστό;

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Ζεστό λέει; Μὰ δὲν παρατᾶς πειὰ. Ξέρεις τί κάνεις;

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Τὶ σοῦκαμα; Σ' ἐπότισα γιὰ νὰ ξανὴ βγάλῃς βλαστούς.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—(κρῶνουν). Με πάγωσε ἡ νοτιά.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—᾿Αφοῦ ἔχεις φωτιά πήγαινε κοντὰ της γιὰ νὰ ζεσταθῇς.

(Μπαίνει μέσα ὁ Πρόβουλος, ἀκολουθούμενος ἀπὸ στρατιώτας οἱ ὅποιοι βαστοῦν στὰ χέρια των μοχλοῦς).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Πρόβουλος καὶ οἱ ἀνωτέρω. Σὲ λίγο καὶ ἡ Λυσιστράτη).

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Τὸ φογαπίτι τὰ ὄργια τοῦ Σαβάζιου (²) οἱ κρότοι τοῦ τυμπάνου κι' αὐτὸς ὁ Ἀδωνιασμός (³) ἀκόμα ποῦ ἄκουα τὸν ἤχο του καὶ στὴ βουλή, ἀναψαν φωτιὲς στῆς γυναῖκες μας. Τῇ μέρᾳ ποῦ ὁ Δημοστράτος (⁴) ἔλεγε πῶς δὲν πρέπει νὰ ξεκινήσουν τὰ πλεῖστα γιὰ τὴ Σικελία ἢ γυναῖκά του

(1) Ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι, ὥς γνωστὸν, ἐλάμβανον ἐκ περιτροπῆς μέρος εἰς τὰ δικαστήρια ὥς δικασταί. Οἱ Ἑλιασταὶ ὅπως ἐλέγοντο.

(2) Σαβάζιος. Ὄνομα βαρβαρικὸ τοῦ Διονύσου.

(3) Ἀδωνιασμός. Ἑορτὴ τοῦ Ἀδωνιδος, ἐορταζομένη ὑπὸ γυναικῶν αἱ ὅποιοι κλεισμέναι εἰς τὰ δωμάτια των ἐθρήνουν τὸν θάνατον τοῦ Ἀδωνιδος παραδιδόμεναι ταῦτοχρόνως εἰς ὄργια.

(4) Δημοστράτος. Ἐνας ἀπὸ τοὺς στρατηγούς τῶν Ἀθηναίων τὸν ὁποῖον συχνὰ ἐσατύριζεν ὁ Ἀριστοφάνης.

μέσα στο σπίτι της ἐχόρευε καὶ ἐγλεντοῦσε καὶ ἐμοιρολογοῦσε τὸν Ἀδωνι. Αὐτὸς παρακαλοῦσε τοὺς Ζακυνθινοὺς στρατιώτας νὰ βοηθήσουν καὶ ἡ γυναῖκά του στουπὶ στὸ μεθύσι μέσα στὸ δωμάτιό της ἐκλαιε τὸν Ἀδωνι. Καὶ ὁ συχαμένος Χολοζύγης (1) δὸς του κ' ἐφώναζε. Ὁ θεοκατάρατος! Νὰ τὶ σκαρώνουν ἡ παληογυναῖκες κάθε μέρα.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Κι' ἂν ἤξερες τὶ προσβολὴ ποῦ μᾶς κάνετε ἐδῶ. Ἀφοῦ μᾶς βροίσανε καλὰ-καλὰ μᾶς ἀδειάσανε ἐπάνω μας τὴ στάμνα των καὶ δὲς μας κουνᾶμε τὰ βρεγμένα μας τὰ ῥοῦχα σὰν νᾶμαστε κατορημένοι.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Μὰ τὸν Ποσειδῶνα, καὶ ἂ τὰ παθαίνουμε. Ἀφοῦ ἐμεῖς τῆς μαθαίνουμε τὰ γλέντια καὶ τῆς βοηθᾶμε σὲ ὅλες τῆς πονηρίες τους, βέβαια τέτοια θὰ μᾶς σκαρώσουν. Ἀφοῦ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι πᾶμε πολλὰς φορὰς στὰ κοσμηματοπωλεῖα καὶ λέμε στὸν τεχνίτη: Καϋμένη καθὼς ἐχόρευε χθὲς ἡ γυναῖκά μου μὲ βιάση βγῆκε ἀπὸ τὸ περιδέραιο ποῦ τῆς εἶχες κάμει τὸ κεφάλι. Καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη νὰ πεταχθῶ σήμερα στὴ Σαλαμίνα σὲ παρακαλῶ πετάξου τὸ βράδυ ἀπὸ τὸ σπίτι μου ἂν εὐκαιρῆς καὶ προσπάθησε νὰ βάλης πάλι στὴ τρύπα του τὸ κεφάλι. Ὁ ἄλλος πάλι, πᾶει στὸν παπουτοῦ ποῦ εἶνε παιδὶ κοτσονάτο, καὶ τοῦ λέγει: Τῆς γυναίκας μου τὸ πόδι πληγώνει ἐπάνω ἀπὸ τὸ τρυφερὸ της δάκτυλο ἐξ αἰτίας τοῦ κορδονιοῦ. Σὲ παρακαλῶ πέρασε τὸ μεσημέρι ἀπὸ τὸ σπίτι νὰ σοῦ τὸ δείξῃ καὶ προσπάθησε νὰ τῆς τὸ τεντώσῃ ἕως ὅτου ἀνοίξῃ καλὰ. Νὰ τὰ ἀποτελέσματα! Καὶ τώρα ποῦ πῆγα καὶ κουβάλησα ἓνα σωρὸ κωπηλᾶτες καὶ ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ λεπτὰ γὰ νὰ τοὺς πληρώσω αὐτὲς μᾶς κλεῖσαν τῆς πόρτες.

Δεν εἶνε δουλιὰ αὐτὴ νὰ στέκουμαι σὰν κούτσουρο, χωρὶς νὰ κάνω τίποτε. Ἔ! σύ, φέρε τοὺς μοχλοὺς ἐδῶ νὰ τοὺς δειξῶ ἐγώ...

(Σ' ἔνα στρατιώτῃ ποῦ κρατεῖ μοχλόν)

Μωρὲ κουτὲ τί στέκεσαι καὶ χαζεύεις σὰν χάχας χωρὶς νὰ κάνῃς τίποτε. Μήπως ψάχνεις νὰ βοῆς καμμιὰ ταβέρνα; Γιατὶ

(1) Χολοζύγης. παρατσούκλι τοῦ Δημοστράτου.

δὲν πᾶτε ποὶ γρήγορα νὰ χώσητε τοὺς μοχλοὺς στῆς πόρτες καὶ νὰ τῆς ἀνοίξετε; Ἐμπρός. Θὰ σᾶς βοηθήσω κι' ἐγώ.

(Ἐτοιμάζονται νὰ βάλουν τοὺς μοχλοὺς).

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—(βγαίνοντας ἀπὸ τὰ παρασκήνια). Μὴ ξεχαρβαλώνετε τῆς πόρτες. Νὰ ποῦ βγαίνω μοναχὴ μου· τί κουβαλᾷτε μοχλοὺς; Δὲν ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ μοχλοὺς ἀπὸ μυαλὰ μονάχα ἔχετε ἀνάγκη γιὰτὶ αὐτὰ σᾶς λείπουνε.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Μωρὲ σὺ εἶσαι; Ποῦ εἶσαι στρατιώτη τρέξε σύλλαβέ την καὶ φέρε μου τηνε δεμένη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Μὰ τὴν Ἄρτεμη ἐκεῖνος ποῦ θὰ τολμήσῃ νὰ μὲ ἐγγίσῃ μονάχα μὲ τὸ δάχτυλό του θὰ κλάψῃ πολὺ γρήγορα ἔστω καὶ ἂν εἶνε ἄνθρωπος τῆς ἀρχῆς.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Βρὲ σὺ τί φοβάσαι; Ἀρπαξέ την ἀπὸ τὴ μέση καὶ κανέννας ἄλλος ὥς τὴν δέση σφιχτά.

ΓΥΝΗ Α. (Μπαίνει μέσα καὶ τρέχει κοντὰ στὴ Λυσιστράτη). Ἄν τολμήσῃς νὰ βάλῃς χέρι ἀπάνω τῆς θὰ σὲ τσαλαπατῶ ἴσα με νὰ σὲ ἴδῳ πῶς τὰ κάνεις ἀπάνω σου. Σοῦ τ' ὀρκίζομαι.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Ἔτσι εἴμαστε; Στάσου τώρα, νὰ πάθῃς ἐσὺ ἐκεῖνο ποῦ φοβερίζεις. Δέστέ την αὐτὴν πρῶτα ποῦ μᾶς κάνει τὸν παληκαρᾶ καὶ ὕστερα τῆς ἄλλες.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Μὰ τὴν Ἄρτεμη ἂν ἀπλώσῃς χέρι ἐπάνω τῆς θὰ σὲ κάμω νὰ γυρεύῃς λεκάνη...

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Μὰ τί εἶναι αὐτή; Ποῦ εἶνε ὁ στρατιώτης; Πίσω. Θὰ σὲ κάμω ἐγὼ νὰ κλείσῃς αὐτὴ τὴν καταβόθρα.

ΓΥΝΗ Α.—Καλὲ πῶς τὴν ἐγγίζεις! Θὰ σὲ μαδήσω τριῖα τριῖα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Τρομάρα μου! Πάει ὁ στρατιώτης μου, Μὰ εἶνε δυνατό ποτὲ γυναῖκες νὰ νικοῦν τοὺς ἄνδρες! (Στοὺς λοιποὺς στρατιώτας).

Σκύθες, ἔμπρός κιτυπᾶτε ὅλοι μαζί!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Μὰ τὸν θεόν, νὰ ξέρετε πῶς μέσα ἐδῶ εἶνε κλεισμένοι τέσσερες λόχοι γυναικῶν ποὺ ἔχουμε ὅλες μας ἀκονισμένα καὶ ἔτοιμα γιὰ πόλεμο τὰ ὅπλα μας.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Νὰ τὴν δέσετε πισθάγκωνα ὦ Σκύθες.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Ἐ! σεῖς γυναῖκες συντροφισσες ἐλᾷτε! Ἐμπρός αὐγουλοῦδες, λαχανοφασουλομανάβισσες! Ἐμπρός

σκορδοπωλήστες, μπακάλισσες, ξενοδόχισσες φουρνάρισσες. Ἐλάτε. Νὰ τοὺς μαλλιοτραβήξετε νὰ τοὺς κοπανίσετε, καλὰ, νὰ τοὺς γδύσετε νὰ τοὺς κουρελιάσητε.

Μὴ σᾶς νοιάζῃ. Ξετσιπωθῆτε.

(Ἡ γυναῖκες θγαίνουν ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολιν ὁρμαῖν ἐναντίον τῶν ἀνδρῶν τοὺς ὁποῖους τρέπουν εἰς φυγὴν. Ἡ ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ λέγει: θριαμβευτικῶς στῆς γυναῖκες).

Φθάνει. Σταθῆτε. Δόστε πίσω στὸν ἐχθρὸ τὰ ὅπλα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Συμφορὰ μου τὶ πάθαν οἱ στρατιῶτες μου.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Ὅχι σου. Τὶ νόμισες πῶς ἔχεις νὰ κάμῃς μὲ παληοδουλικά; Τὶ μᾶς πέρασες πῶς δὲν εἴμαστε παλληκάρια;

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Μὰ τὸν θεὸν ἡ παλληκαριά σας εἶνε μεγάλη πρὸ πάντων ἅμα στέκεται δίπλα σας κανένας κάπελας.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—᾽Ω ἄρχοντα τῆς χώρας τί χάνεις τὰ λόγια σου καὶ κουβεντιάζεις μ' αὐτὲς τῆς ὄχεντρης; Δὲν ξέρεις πῶς αὐτὲς ἢ ξετσιπώτες μᾶς λούσανε πρὶν λίγη ὥρα καὶ καταβρέξανε τὶ ροῦχά μας μὲ νερὸ ἀκάθαρτο.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—(Στοὺς γέροντας). ᾽Ω ξεκουτιάρηδες μάθετε πῶς δὲν πρέπει νὰ σηκώνῃ κανεὶς τὸ χέρι τοῦ ἐπάνω στὸν ἄλλον. ᾽Αμα τὸ ξανασηκώσης θὰ σοῦ πρίξω τὰ μάτια. Δὲν κάνω σὲ κανένα κακὸ θὰ καθήσω φρόνιμα σὰν κοριτσάκι καὶ δὲν θὰ κουνήσω οὔτε ἓνα κλωνὶ ἀχύρου ἐνόσω δὲν ἔλθῃ κανεὶς νὰ μὲ ἐρεθίσῃ μέσα στὴ σφηκοφωλιά μου.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—᾽Ω Δία! τί τὰ χρειάζομουν αὐτὰ τὰ καθάρματα;

(Στὸν Πρόβουλο)

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ αὐτὴ τὴν κατάστασι. Πρέπει νὰ ἐξετάσουμε γιατί ἀνεβήκανε αὐτὲς τὸ φρούριο τοῦ Κρανταοῦ (1) στὴν ἀπάτητη Ἀκρόπολι καὶ στὸν μεγάλο βράχο, στὸν Ἱερὸ Ναό. Ἐξέτασε νὰ μάθῃς καὶ νὰ μεταχειρισθῇς γὰρ τοῦτο ὅλα τὰ μέσα ποὺ μπορεῖς, Γιατί θ'ἀνε ντροπὴ μας ἂν

(1) Ἔτσι ἐλέγετο ἡ Ἀκρόπολις.

δὲν ἐξετάσουμε καὶ δὲν μάθουμε τίποτα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Ἐχεις δίκην. Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ. Σεῖς πρῶτη θὰ μοῦ πῆτε γιατί κλεισθήκατε στὴν Ἀκρόπολι. Τί ζητᾶτε ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Γιὰ νὰ προφυλάξουμε τὸ χρῆμα γιὰ τὸ ὁποῖον πολεμᾶτε.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Νομίζετε πῶς ὁ πόλεμος γίνεται γιὰ τὸ χρῆμα ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Ἄλλὰ γιὰ τί ἄλλο γίνεται αὐτὴ ἡ φασαρία ; Γιὰ νὰ βροῖσκουν ὁ Πείσανδρος ⁽¹⁾ καὶ κάποιοι ἄλλοι ὅμοιοι του ποῦ βυζαίνουν τὴν ἀρχήν, εὐκαιρίες νὰ βουτιοῦν στὸ χρῆμα. Τώρα ἂς κάνουν ὅ,τι θέλουν. Ἀπὸ ἐδῶ μέσα δὲν θὰ μπορέση κανεὶς νὰ πάρῃ μιὰ πεντάρα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Καὶ τί θὰ κάμῃς :

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Πρωτᾶς ; Θὰ προφυλάξουμε τὸ χρῆμα τὸ ἱερό.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Ἐσὺ θὰ γίνῃς φύλακας τοῦ δημοσίου θησαυροῦ ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Καὶ τί ! Τὸ βρίσκεις δύσκολο ; Μήπως καὶ τοῦ σπιτιοῦ σας δὲ φυλάμε ἐμεῖς τὸ θησαυρό ;

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Δὲν εἶνε τὸ ἴδιο.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Δὲν εἶνε τὸ ἴδιο ;

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Βέβαια. Αὐτὸ τὸ χρειάζομεθα γιὰ τὸ πόλεμο.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Αὐτὸ ἴσα ἴσα δὲν θ' ἀφήσωμε ποτέ νὰ γίνῃ.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Καὶ τότε πῶς θὰ σώσουμε τὴ πόλι ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Ἐμεῖς θὲ νὰ σᾶς σώσουμε.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Ἐσεῖς ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Βέβαια ἐμεῖς.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Σὰν δύσκολο μοῦ φαίνεται.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Θὰ σᾶς σώσουμε θέτε δὲν θέτε.

(1) Πείσανδρος. Ἕνας πολιτικός Ἀθηναῖος ὁ ὁποῖος ἦτο διάσημος λοβιτουρατζῆς.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Σὰν πολλὰ λές.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Σοῦ κακοφαίνεται. Μὰ νὰ ἰδῇς θὰ τὰ καταφέρουμε.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Μὰ τῇ Δήμητρα αὐτὸ εἶνε ἄδικο.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Ἄδικο εἶνε νὰ σὲ σώσουμε;

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Καὶ ἂν ἐγὼ δὲν θελήσω;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Ἐνας λόγος περισσότερον νὰ ἐπιμείνω.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Μὰ εἴτε πόλεμος, εἴτε εἰρήνη πρόπει νὰ ἐπικρατήσῃ μὲ ποιὸ δικαίωμα ζητᾶτε νὰ ἐπιβάλετε τὴ γνώμη σας;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Τώρα θὰ στὰ εἰπῶ.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Λέγε γιατί νὰ κλάψῃς θὰ σὲ κάμω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Στάσου ν' ἀκούσης, καὶ μὴ κουνᾷς τὰ χέρια σου προστά μας.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Δὲν βαστῶ μὲ πνίγει ὁ θυμός.

Α. ΓΥΝΗ.—Γιαὐτὸ θὰ κλάψῃς ποιὸ πολὺ.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—(Στῇ Α. Γυναῖκα). Αὐτὸ ἐσὺ γρη῏α νὰ τὸ εἰπῇς στὸν ἑαυτὸ σου.

(Στῇ Λυσιστράτῃ). Ἔλα λέγε σύ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Αὐτὸ θὰ κάμω. Ἐμεῖς ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἀρχίσατε αὐτὸν τὸν πόλεμο τὸν ἀνεχθήκαμε καὶ οὔτε σᾶς εἴλαμε τίποτε οὔτε σᾶς ἐγκρινιάσαμε. Κλεισμένους μέσα στὰ σπίτια μας ἀκούγαμε νὰ πέρνετε διάφορες ἀποφάσεις καὶ ὅταν μὲ γέλιο στὸ στόμα καὶ μὲ λύπη στὴ ψυχὴ σᾶς ρωτούσαμε τι ἀπόφασι πήρατε μέσα στὴ Βουλὴ γιὰ τὴν εἰρήνη σήμερα; Δὲν εἶνε δική σου δουλειά. Σκασμὸς ἐσύ. Μοῦ ἔλεγε ὁ ἄνδρας μου.

Α. ΓΥΝΗ.—Μωρὲ δὲν θὰ μπορούσα νὰ σωπάσω ποτέ.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Βέβαια θᾶσκαγες ἂν δὲν μιλοῦσες.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἐσώπαινα. Μὰ ὅταν πάλιν μαθεῖναμε πῶς βγάζετε στὴ βουλὴ κακὰς ἀποφάσεις καὶ ξαναρωτοῦσα τὸν ἄνδρα μου καὶ τοῦλεγα πῶς κάνετε τέτοιες κουταμάρες, ἐκεῖνος μὲ ἓνα ἄγριο βλέμμα ποῦ σ' ἔκανε νὰ τρομάξῃς μοῦ ἔλεγε: Ἄν δὲν καθήσῃς ἡσυχὰ νὰ κυττάξῃς τὴ ρόκα σου θὰ σοῦ σπάσω τὸ κεφάλι. Ὁ πόλεμος εἶνε δουλειὰ τοῦ ἀνδρός.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Καλὰ σοῦλεγε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Ἄκου τον ! Καλὰ μοῦ τᾶλεγε. Ὡστε ἂν ἔσεῖς σκέπεσθε χωρὶς μυαλὰ δὲν ἔχουμε δικαίωμα νὰ σᾶς συμβουλευόμε; Μὰ κ' ἔμεῖς ὅταν ἀκούσαμε στοὺς δρόμους τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλον νὰ λέγῃ πῶς ἀποφασίσате νὰ μὴ μείνῃ κανένας ἄνδρας στὴ πόλι, ἔσκεφθήκαμε ὅλες ἡ γυναῖκες καὶ ἀποφασίσαμε νὰ συναχθοῦμε καὶ νὰ σώσουμε τὴν Ἑλλάδα. Ἄπο ποιὸν ἄλλον θὰ περιμένουμε τὴ σωτηρία;

Λοιπὸν ὦ ἄνδρες, σήμερα ἂν θέλετε τὴν σωτηρία σας πρέπει καὶ σεῖς νὰ σωπάσετε νὰκούσετε αὐτὰ ποῦ θὰ σᾶς εἰποῦμε. Ἔτσι μόνο θὰ σωθῇτε.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Ἐσεῖς θὰ μᾶς σώσετε; Πολὺ βαρὺς εἶνε ὁ λόγος σου.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Σιωπή!

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Μωρὴ καταραμένη ἐσὺ θὰ μοῦ εἰπῇς ἔμένα νὰ σωπάσω ; Θὰ φοβηθῶ τὴ μαντήλα ποῦ φορεῖς; Καλ-λίτερα νὰ πεθάνω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Ἄν σ' ἐμποδίξῃ ἡ μαντήλα μου σοῦ τὴν χαρίζω νὰ δέτῃς τὸ κεφάλι σου καὶ νὰ σωπάσῃς.

Νὰ καὶ ἓνα πανέρι. Βάλτο μπροστά σου πάρε καὶ τὴ ρόκα καὶ κάθησε νὰ ξαίνης μαλλιά. Τρῶγε καὶ κουκκιά γιὰ νὰ μὴ νυστάξῃς. Α! πρέπει νὰ τὸ καταλάβετε. Ὁ πόλεμος στὸ ἐξῆς εἶνε δουλειὰ τῶν γυναικῶν.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ —Ἐμπρὸς γυναῖκες. Βάλτε κάτω τὰ σταμνιά καὶ ἑλᾶτε νὰ ἐνωθοῦμε μὲ τῆς φιληνάδες μας. Μπορῶ νὰ χορεύω χωρὶς νὰ κουράζουμε. Ὁ κόπος δὲν λυγίζει ποτὲ τὰ γόνατά μου. Θὰ κάνω κάθε τι ποῦ τὸ προστάζει ἡ Ἄρετή. Θὰ ἐνωθῶ μ' αὐτὲς ποῦ ἔχουνε χάρι, ποῦ εἶνε λογικῆς, ποῦ εἶνε γεμάτες τόλμη καὶ σοφία καὶ ἀγαπᾶνε μὲ φρόνησι τὴν Ἑλλάδα. Ἐπὺ ποῦ εἶσαι γρηὶ κατσονάτη καὶ τσουχτερὴ σὰν τσουκνίδα μὴ φοβᾶσαι. Τράβα ἔμπρός. Ὁ καιρὸς εἶνε πρῶτος.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Καὶ ἂν ὁ γλυκὸς ὁ ἔρωτας καὶ ἡ κόρη τῆς Κύπρου ἢ Ἀφροδίτη ἐπέμβουν καὶ ἀνάψουν μέσα στὰ στήθη μας πόθους ἐρωτικούς καὶ ἂν τὰ κορμιά μας πυρῶ-σουν καὶ οἱ ἄνδρες μας λυώσουν ἀπὸ ἐρωτικὴ φλόγα καὶ πά-

θουν ὅλοι ἀπὸ ροπαλισμοῦ, μιὰ μέρα οἱ Ἕλληνες θὰ μᾶς ὀνομάσουν πολεμοκαταλύτες.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Πῶς θὰ τὸ καταφέρετε αὐτό.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Θὰ σᾶς κάμωμε νὰ μὴ βγαίνετε πιά στὴν ἀγορὰ δπλισμένοι.

A. ΓΥΝΗ.—Ναὶ μὰ τὴ θεὰ τῆς Πάφου.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Καὶ δὲν ἔχουνε ἄλλη δουλειὰ οἱ ἄνδρες παρὰ νὰ τρέχουνε τὴν ἀγορὰ σᾶν τοὺς Κορύβαντας ⁽¹⁾ καὶ νὰ ἀνακατεύουνε τὰ ὅπλα μὲ τῆς χῦτρες καὶ μὲ τὰ λάχανα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Ἔτσι. Αὐτὸ θὰ εἰπῇ παλληκαριά.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Μωρὲ παλληκάρια νὰ βγαίνει κανεὶς ἔξω γιὰ νὰ ἀγοράσῃ κορακίγια καὶ νὰ βαστᾷ ἀσπίδα μὲ Γοργόνες.

ΓΥΝΗ A.—Μὰ τὸ θεὸ κι' ἐγὼ εἶδα μιὰ φορὰ ἓνα παλληκαρᾷ καβαλὶ λάρῃ νὰ βγάξῃ περὶ φανα τὴ χάλκινή του περικεφαλαία μὲ τὴ μακρὴν φούντα καὶ νὰ βάζῃ μέσα ἓνα αὐγὸ ποῦ ἀγὼρ ἀσέ ἀπὸ κάποια γρηά. Ἄλλῃ μιὰ φορὰ εἶδα ἓναν ἄλλον παλληκαρᾷ ἀπὸ τὴν Τηρία ὀπλισμένο μὲ ἀσπίδα καὶ μὲ δόρυ, νὰ φοβερίζῃ μιὰ φτωχὴ γυναῖκα ποῦ πουλοῦσε σῦκα καὶ νὰ τῆς τὰ τρώγῃ τῆς καλομοίρας ἓνα ξίαι...

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Καὶ δὲν μοῦ λέτε θὰ μπορέσετε ἑσεῖς νὰ καταπνίγετε τῆς ταραχῆς ποῦ γίνονται κάθε τόσο;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Δὲν εἶνε δύσκολο τὸ πρᾶμα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Μὰ πῶς; Πέστε μου.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Νὰ σὰν τῆς κλωστῆς ποῦ ἅμα μεθεδευτοῦν τῆς πιάνομε μὲ τὸ ἀδράχτι καὶ τῆς χωρίζουμε τὴ μιὰ ἐδῶ καὶ τὴν ἄλλῃ ἐκεῖ, ἔτσι καὶ τοὺς πολέμους σας θὰ τοὺς διαλύσω στέλλνοντας πρέσβεις στὸ ἓνα καὶ στὸ ἄλλο μέρος.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Τὶ ἀνόνητες ποῦ εἴσθε ἂν νομίζετε πῶς μὲ μαλλιά, μὲ κουβάρια, μὲ ἀδράχτια καὶ μὲ κλωστῆς θὰ μπορέσετε νὰ λύσετε τόσο μεγάλα ζητήματα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Μὰ ἂν εἶχατε σεῖς μυαλὸ θὰ μπορού-

(1) Κορύβαντες υἱοὶ τοῦ Ἡφαίστου ἱερεῖς τῆς θεᾶς Κυβέλης διάσημοι ὀργασταί.

σατε νὰ πάρετε ἀπὸ τὰ μαλλιά μας μάθημα τοῦ θὰ σᾶς ἐχορ-
οίμενε σὲ ὅλες σας τῆς δουλειῆς.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Μὲ τί τρόπο. Γιά πὲς νὰ ἰδοῦμε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Νὰ ὅπως ἑμεῖς στὴ πλύσι βάζουμε πρῶ-
τα πρῶτα τὸ μαλλί νὰ καθαρίσῃ ἀπὸ τὴ βρώμα του ἔτσι καὶ
σεῖς ὅλοι οἱ πολῖτες ἔπρεπε νὰ πάρετε ἀπὸ ἓνα ξύλο στὸ χέρι
σας καὶ νὰ διώξετε ἀπὸ τὴ πόλιν ὅλους τοὺς ραδιούργους καὶ τοὺς
μοθηγροὺς. Καὶ αὐτοὺς ποὺ σχηματίζουν φατρίες καὶ κολλοῦν
στὴν ἐξουσία νὰ τοὺς μαδήσετε τρίχα τρίχα τὸ κεφάλι. Ὑστε-
ρα ὅλους αὐτοὺς νὰ τοὺς βάλετε σ' ἓνα πανέρι καὶ νὰ τοὺς
ξαναξάνετε γιὰ τὸ καλὸ τοῦ τόπου. Καὶ ἂν κανένας χρεωστὰ
στὸ δημόσιον βάλτε τον κι' ἐκεῖνον μέσα γιὰ νὰ μὴ μείνῃ χω-
ριστά.

Ὅλους αὐτοὺς ἀφοῦ τοὺς ξάνετε καλὰ καλὰ κάνετε ὕ-
στερα ἀπ' αὐτοὺς μιὰ μπαμπακοῦρα ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ὑφά-
νετε τὸ φόρεμα τοῦ τόπου.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Μὰ εἶνε ἀνυπόφορο νὰ ἀνακατεύωνται
μὲ τέτοια ζητήματα αὐτὲς ποὺ δὲ λαβαίνουν μέρος στὸν πό-
λεμο.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Καὶ ὅμως καταραμένε δίνουμε στὸν πό-
λεμο περισσότερο ἀπὸ τὸ διπλό. Ἐμεῖς γεννᾶμε τὰ παιδιά ποὺ
πᾶνε στρατιῶτες.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Σῶπα. Μὴ μοῦ θυμίζῃς κακὰ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Λοιπὸν δὲν πρέπει κι' ἑμεῖς νὰ χαροῦ-
με τὰ νειᾶτα μας ; Δὲν πρέπει κι' ἑμεῖς νὰ εὐχαριστιώμαστε
παρὰ νὰ κοιμώμαστε μοναχὲς ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς καταραμέ-
νης ἐκστρατείας ; Καὶ ὅσο γιὰ μᾶς πειὰ δὲν πειράζει πολὺ. Μὰ
ἐκεῖνο ποὺ μᾶς κοστίζει εἶνε νὰ γερνᾶνε τὰ κορίτσια μας ἀνύ-
πανδρα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Μὰ μήπως δὲν γερνοῦν καὶ οἱ ἄνδρες ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Δὲν εἶνε τὸ ἴδιο. Ὁ ἄνδρας πορεῖ
ἅμα γυρίσῃ ἀπὸ τὸ πόλεμο νὰ πανδρευθῇ μιὰ χαρὰ μὲ μιὰ
νέα γυναῖκα.

Τῆς γυναίκας ὅμως τὰ νειᾶτα καὶ ἡ χάρις φεύγουνε γρή-
γορα καὶ ἂν δὲν προφθάσῃ νὰ πανδρευθῇ νέα δὲν τὴν παίρ-

νει πειὰ κανεῖς καὶ κάθεται στὸ γράφι νὰ ρωτάει ἀπὸ ἑκεῖ τί τῆς γράφει ἡ Μοῖρα τῆς

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Γιατί; Ἀφοῦ μπορεῖ νὰ τῇ πάρῃ ἕνας γέρος κοτσονᾶτος.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Δὲν μοῦ λές; Τί περιμένεις νὰ μάθῃς καὶ δὲν πεθαίνεις; Τόπος γιὰ νὰ σὲ θάψουν ὑπάρχει· ἀγόρασε μιὰ κάσα καὶ γιὰ τὴ ψυχότητά σου θὰ φροντίσω ἐγώ, θὰ τὴ ζυμώσω ἢ ἴδια. Πάρε κι' αὐτὸ γιὰ νεκρικό σου τὸ στεφάνι.

(Τοῦ ρίχνει ἕνα στεφάνο)

ΓΥΝΗ Α.—(Ρίχνοντάς του μιὰ κορδέλλα).

Νὰ καὶ τὰ δικὰ μου δῶρα.

ΓΥΝΗ Β.—(Ρίχνοντάς του ἕνα στεφάνι).

Νὰ κι' ἄλλο στεφάνι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Σοῦ λείπει τίποτα ἄλλο; Τράβα τώρα γρήγορα στὴ βάρκα τοῦ Χάρου. Σοῦ φωνάζει καὶ δὲν ξεκινᾷ ἂν δὲν πᾶς. Σὲ περιμένει.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Δὲν εἶνε πράγματα φοβερὰ αὐτὰ τοῦ παθαίνω σήμερα ἐδῶ; Μὰ τὸν θεὸ θὰ πάγω ἔτσι ὅπως εἶμαι μπροστὰ στοὺς ἄλλους προβούλους νὰ μὲ ἰδοῦν τὰ χάλια μου.
(Φεύγει)

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—(Φωνάζοντας πίσω του) Μὴ τυχὸν καὶ μᾶς κατηγορήσης πῶς σὲ σαβανώσαμε μυστικά; Μὴ σὲ μέλει οὐκ εἰς τρεῖς μέρες θᾶρθουμε νὰ σοῦ κάμωμε τὰ τριήμερά σου φανερά.

(Φεύγει)

ΣΚΗΝΗ 5η

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Δὲν πρέπει νὰ κοιμᾶται ὁ ἐλεύθερος ἄνδρας. Ἄς ἐξετάσουμε τὸ πρᾶγμα καλὰ. Ἐδῶ ὁ κάθε ἕνας βλέπει πῶς ὑπάρχει κᾶτι ποῦ μυρίζει τυραννία σὰν τοῦ Ἰππία. Ὑποψιάζομαι πῶς θὰ ἦλθαν Σπαρτιάτες σὲ κείνου τοῦ Κλεισθένη (1) καὶ θὰ κατέφεραν αὐτὴ τὴν κατηγορήμενη νὰ κα-

(1) Κλεισθένης, διάσημος γυναικῆς.

ταλάβουν τὸ χρῆμα ποῦ τὸ χρειάζομαστε γιὰ τὸ πόλεμο καὶ γιὰ τοὺς μιστοὺς μας.

Εἶνε τρομερὰ νὰ βγαίνουν τώρα αὐτὲς καὶ νὰ σοῦ δίνουν συμβουλὰς καὶ νὰ σοῦ μιλάνε γιὰ ἀσπίδες καὶ νὰ ζητοῦν νὰ μᾶς συμφιλώσουν ἀκόμη καὶ μὲ τοὺς Σπαρτιάτας ποῦ ἔχουν τόση πίστη ὅση ἔχει καὶ τὸ στόμα τοῦ λύκου

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Σκαρώνουνε καμμιὰ δικτατορία. Ἀλλὰ δὲν θὰ προφθάσουν νὰ γίνουν τύραννοι. Θὰ κρύψω καὶ ἐγὼ τὸ ξίφος μου μέσα σὲ κλωνάρι μυρτιάς καὶ θὰ παραφυλάω κρυμμένος πίσω ἀπὸ τοῦ Ἀριστογείτονος τὸ ἀγαλμα...
 "Αχ! ἔτσι μοῦρχειται νὰ σπάσω μὲ μιὰ γροθιά τὴ μασέλα αὐτῆς τῆς παληόγρηας.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Θὰ σᾶς κάνω νὰ μὴ σᾶς γνωρίζῃ ἡ μάνα ποῦ σᾶς γέννησε ἅμα γυρίσητε στὸ σπίτι σας.

— "Ε! Γρηῆς ἀφήστε αὐτὰ ποῦ βαστάτε στὰ χέρια σας.

(Στοὺς γέροντας).—Ἐμεῖς γιὰ τὸ καλὸ τῆς πατρίδας μας ὁ πολῖται μιλάμε. Καὶ τώρα ἀξίζει γιὰτὶ μ' ἔδρεψε μὲ χάδια καὶ μὲ λαμπρότητα. Ἀπὸ τὸ καιρὸ ποῦ ἤμουν 7 χρονῶν βαστούσα σὲ κάθε γιορτὴ τῆς Ἀθηνᾶς τὰ ἱερὰ βάζα (¹) καὶ σὰν ἔγινα δέκα χρονῶν μὲ ἔβαζαν καὶ ἄλλα τὰ ἱερὰ κριθάρι καὶ στὴν ἑορτὴ τῆς Βραυρωνίας (²) μὲ ἔβαζαν νὰ χορεύω τὸν χορὸν τῆς ἀρκούδας φορῶντας κροκωτὸ φόρεμα. Γιαυτὸ πρέπει κι' ἐγὼ νὰ δώσω μιὰ συμβουλὴ γιὰ τὸ καλὸ τῆς πατρίδας. Καὶ μὴ σᾶς νοιάζει πῶς εἶμαι γυναῖκα, θὰ τὰ διορθώσω τὰ χάλια τῆς πόλεως γιὰτὶ τὸ θέλει ἡ ψυχὴ μου. Ἐσεῖς οἱ γέρονι δὲν εἴσαστε γιὰ τίποτε ἱκανοί. Μόνον ξέρετε νὰ τρώτε τὴν σύνταξιν ποῦ πέρνετε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου καὶ τίποτε δὲν μπορεῖτε νὰ συνεισφέρετε γιὰ τὴ πατρίδα ποῦ ἐξ αἰτίας σας

(1) Εἰς ὥρισμένην ἑορτὴν τῆς Θεᾶς Ἀθηνᾶς αἱ Πάρθενοι μετέφερον εἰς τὸν ναὸν τὰ ἱερὰ βάζα μέσα εἰς τὰ ὅποια ὑπῆρχαν τὰ «ἄρρητα» τῆς Θεᾶς.

(2) Βραυρωνία ἐλέγετο μία ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὴν ὁποίαν παρθένοι ἡλικίας 10 ἐτῶν ἐχόρευαν τὸν χορὸν τῆς ἀρκτοῦ διὰ νὰ ἐξιλεωθῇ ἡ Ἄρτεμις τῆς ὁποίας τὴν ἱερὰν ἀρκτον ἐφόρνευσε κάποιος νεαρὸς Ἀθηναῖος, εἰς τὴν Βραυρωνία ἓνα τῶν δήμων τῶν Ἀθηνῶν.

παρέλυνε. Ἀκόμα γκρινιάζεις; Κύτταξε καλὰ κακομοίρη μὴ μὲ πιάσουν τὰ νεῦρά μου καὶ σοῦ σπάσω τὰ μοῦτρα.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΟΝ.—ὦ μὰ αὐτὸ εἰνεπάλι ἀνυπόφορο. Μᾶς βρίζουν κ' ἐμεῖς ὅλο τὸ ἴδιο. Πρέπει νὰ λάβῃ μέτρα ὁ κάθε ἄνδρας σὺν ἄνδρας καὶ νὰ μὴ γυρίζῃ κουκουλωμένος μὲ τὴ χλαίνη του. Ἐμπρὸς λυκοποδες. Ἐμεῖς ποῦ στὰ νειᾶτα μας ἐπήγαμε στὸ Λειψύδιον⁽¹⁾ πρέπει νὰ ξανανιώσουμε καὶ νὰ δώσωμε μὲ φτερὰ τὰ γέρικα κορμιά μας. Λίγο ἀέρα νὰ δώσω στὸ κορμί μου θὰ μπορέσω καὶ πάλι νὰ κάμω σὺν ἄλλοτε κάτι τολμηρό. Θὰ μπορέσω καὶ πάλι νὰ ξαναρῖξω πλοῖα στὴ θάλασσα καὶ νὰ τῆς ἀντικρῶσω αὐτὲς ποῦ μποροῦν νὰ ἔλθουν κατὰ πάνω μας καὶ νὰ ζητοῦν νὰ μᾶς καταναυμαχήσουν σὺν τὴν Ἀρτεμισίαν. Μποροῦν νὰ ρίξουν ἐπάνω μας καὶ ἱππικὴ ἀκόμῃ. Μὰ σ' αὐτὰ πάω πάσο γιατί ξέρω πῶς στὴ καβάλλα ἢ γυναικα εἶνε δυνατή. Παίρνω παράδειγμα ἀπὸ τῆς Ἀμαζόνες ποὺ ὅπως τῆς παριστάνει ὁ ζωγράφος Μύκων, πολεμᾶνε καβάλλα ἐναντίον τῶν ἀνδρῶν. Λοιπὸν μὴ χασομεροῦμε ἀν τῆς πιάσουμε νὰ περάσουμε τὸ λαμό τους στὸ φάλαγγα.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Μὰ τὸ θεὸ ἀκόμα λίγο καὶ θ' ἀνάψῃ τὸ αἷμά μου καὶ τότε θὰ σοῦ βγάλω τὰ μάτια σου, θὰ σοῦ σχίσω τὴ μύτη σου καὶ θὰ σὲ κάμω νὰ φωνάζεις βοήθεια. Ἄν γδύσουμε κακομοίρηδες τὰ κορμιά μας θὰ μυρσίῃ ὁ κόσμος γυναικύλα καὶ τότε ὅποιον βαστᾶ ἄς κοπιάσῃ θὰ τοῦ δείξω ἐγὼ ἂν θὰ ξαναφᾶς σκόρδα στὸ πόλεμο ἢ κουκιά στὸ δικαστήριον⁽²⁾ γιὰ νὰ μὴ νυστάξῃς. Μιὰ λέξις ἂν βγῇ ἀπὸ τὸ στόμα σου θὰ μὲ πιάσῃ ὁ θυμὸς καὶ τότε θὰ σὲ κάμω νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ ὅπως φεύγει ὁ ἀητὸς ὅταν τὸν πιάσῃ ὁ σκαντζόχοιρος.⁽³⁾ Μὴ θαρρῇς πῶς μὲ νοιάζει ποῦ εἶσαι ἀπέναντί μου ὅσο

(1) Λειψύδιον μιὰ τοποθεσία τῆς Πάρνηθος ποῦ ἔπαιξε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τὸν ἴδιον ρόλο ποῦ ἔπαιξε στὰ χρόνιά μας ἡ Ἀγία Παρασκευή.
Ἦτο δηλαδὴ τόπος συνωμοσιῶν.

(2) Οἱ ἡλιασταὶ δικασταὶ γιὰ νὰ μὴ νυστάσουν ἔτρωγαν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς δίκης κουκιά, ἐλλείψει ὥς φαίνεται πασατέμπον.

(3) Κατὰ ἀρχαίον μῦθον οἱ σκαντζόχοιροι ἔτρωγαν τὰ γεννητικὰ μόρια τῶν ἀετῶν!

ἔχω δίπλα μου τὴ Λαμπιτὴ καὶ τὴν Θηβαίαν Ἰσμηνίαν τὴν εὐ-
 γενικὰ αὐτὴ κόρη, δὲν περνοῦνε σὲ μένα αὐτὰ κακομοίρη ποῦ
 γυρεύης ν' ἀνάψης συμπλοκὴ σὲ φίλους καὶ σὲ γειτόνους. Μω-
 ρὲ χθὲς ἀκόμη στὴν ἐορτὴ τῆς Ἑκάτης ἐπροσκάλεσα αὐτὴν
 τὴν ἀγαπητὴ κοπέλλα ποῦ εἶνε εὐμορφὴ σὰ μέλι καὶ λυγερὴ
 σὰν χέλι τῆς Βοιωτίας καὶ δὲν ἤθελαν οἱ ἄνδρες νὰ τῆς στεί-
 λουν, φοβοῦνταν τὰ ψηφίσματά σου. Πάψετέ τα ἐπὶ τέλους αὐτὰ
 μὴ σᾶς ἀρπάξει κανεὶς ἀπὸ τὰ γέροντά σας σκέλη καὶ σᾶς τινά-
 ξει τὸ σβέρο.

ΤΕΛΟΣ Β' ΠΡΑΞΕΩΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

(Ἡ σκηνὴ ἡ ἴδια)

ΣΚΗΝΗ 1η

(Χορὸς γυναικῶν Λυσιστράτη καὶ σὲ λίγο γυνὴ Γ'.
καὶ γυνὴ Δ'.)

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—(Στὴ Λυσιστράτη). Σὺ ἀρχηγὲ τοῦ
κινήματος μὰ πές μας τὶ συμβαίνει καὶ εἶσαι σκεπτική ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Ἡ ἀνοησίες τῶν προκομμένων γυναι-
κων ποὺ δὲν ἔχουν κουκουῦτσι μυαλὸ μὲ κάμανε νὰ περπατῶ
ἔτσι λυπημένη.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Τὶ λές ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Αὐτὸ ποῦ εἶπα.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Τὶ κάκὸ ἔγινε ; Πές το σ' ἐμὲ τὴ
φίλη σου νὰ ξέρω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ εἶνε κακό. Νὰ μὴ στὸ
πῶ πάλι ψυχρό.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Μὴ μοῦ κρύβης τίποτα πές τα
ὅλα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Μὲ λίγα λόγια μᾶς ἔπιασε ὅλες λύσσα
γιὰ... ἄνδρα.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Θεέ μου ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Τί νὰ σοῦ κάμη καὶ ὁ θεός ; Δὲν μπο-
ρῶ νὰ τῆς κάμω νὰ ξεχάσουν τοὺς ἄνδρας. Μιὰ μιὰ κατορ-
θώνουν καὶ φεύγουν. Τὴ μιὰ τὴ τσάκωσα ν' ἀνοίγῃ μιὰ τρύπα
ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ναοῦ τοῦ Πανός· κι' ἄλλη νὰ κατεβαίνη μὲ
τὸ μαγκανόσχοινο τοῦ πηγαδιοῦ. Ἄλλη αὐτομολεῖ στὸν ἐχθρὸ
καὶ μιὰ ἄλλη ἤθελε νὰ καβαλλικέσῃ ἕνα σπουργίτη καὶ νὰ

πέση στὸ σπίτι ἐκείνου τοῦ πορνοβοσκοῦ ⁽¹⁾ Ὁρσίλοχου ὡς ποῦ κι' ἐγὼ τὴν ἐξεμάλλιασα. Ὅλες βρίσκουν προφάσεις πῶς ἔχουν δουλειὰ νὰ πάνε στὰ σπίτια τῶν γιὰ νὰ τὸ σκάσουν.

Ὅρίστε κάποια ἔρχεται. Νά την.

Γιὰ ποῦ παρακαλῶ τρέχεις βιαστική;

(Μπαίνει ἡ ΓΥΝΗ Β').

ΓΥΝΗ Β'.—Θέλω νὰ πάω μιὰ ματιὰ σπίτι μου. Ἀφῆσα στὸ ὑπόγειο κάτι μαλλιά τῆς Μηλίτου καὶ φοβοῦμαι μὴ τὰ φάῃ ὁ σκόρος.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Ποιὸς σκόρος; Ἀς τα αὐτὰ καὶ τραβά πίσω.

ΓΥΝΗ Β'.—Σοῦ ὀρκίζομαι στὸ θεὸ πῶς θὰ γυρίσω ἀμέσως. Μιὰ στιγμή θὰ τρέξω νὰ τὸ ἀπλώσω στὸ κρεβάτι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Δὲν θὰ κουνήσης, ἀπ' ἐδῶ. Ἀφῆσε τὰ ἀπλώματα τῶν μαλλιών.

ΓΥΝΗ Β'.—Μὰ θὰ τὸ χάσω τὸ μαλλί μου.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Χάσε το.

ΓΥΝΗ Γ'.—(Εἰσερχομένη.) Θεέ μου τί νὰ κάνω ποῦ ξέχασα νὰ ξάνω τὸ λινάρι μου;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Νὰ κι' ἄλλη, ποῦ θέλει νὰ τὸ σκάσῃ γιὰτί τάχατε ξέχασε νὰ ξάνῃ τὸ λινάρι, τίς. Πήγαινε μέσα. Ἀμέσως.

ΓΥΝΗ Γ'.—Μὰ τὴν Ἑκάτη θὰ γυρίσω. Μιὰ στιγμή μονάχα θὰ χασομερήσω ἴσα με ποῦ τό ξάνω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Ἀς λείψουν αὐτά. Γιατί ἂν ἀρχίσωμε ἔτσι, θάλθουν ὅλες νὰ ζητοῦν τὰ ἴδια.

(Μπαίνει μέσα μιὰ ἄλλη μὲ φουσκωμένη κοιλιά).

ΓΥΝΗ Δ'.—ὦ Θεὰ Εἰλείθια ⁽²⁾ βοήθησέ με νὰ προφθάσω νὰ γεννήσω σὲ ἄλλο τόπο ὀλιγώτερο ἱερὸ ἀπὸ τοῦτο ἐδῶ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Τι μουρμουρίζεις ἐσύ;

ΓΥΝΗ Δ'.—Δὲν βλέπεις! Εἶμαι στὴν ὥρα μου ἢ καὶ—

(1) Πορνοβόσκος: Ὁ βόσκων πόρνες. Δηλαδὴ σωματέμπορος.

(2) Θεὰ προστάτις τῶν ἐγκύων γυναικῶν:

μένη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Καλὲ ἐσὺ ἐχθὲς δὲν ἦσουν γκαστρω-
μένη.

ΓΥΝΗ Δ'.—Μ' αὐτὸ τί ; Σήμερα εἶμαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—(Κτυπώντας ἐλαφρὰ τὴ κοιλιά της ὀρ-
κίσου.) Γιατὶ εἶνε πολὺ σκληρὸ ἐδῶ.

ΓΥΝΗ Δ'.—Φαίνεται πῶς εἶνε ἀρσενικό.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Μὰ τὸ θεό, αὐτὸ δὲν μοῦ φαίνεται παι-
δί. Μᾶλλον σὰν τέντζερες. Γιὰ στάσου νὰ ἰδῶ.

(Ψάχνει κάτω ἀπὸ τὴ φούστα τῆς γκαστρωμένης καὶ βγάζει
μιά χάλκινη περικεφαλαία.) Μωρὲ τὴν περικεφαλαία τῆς Ἀθη-
νᾶς μοῦβαλες ἐδῶ καὶ λές πῶς κοιλοπονᾷς ;

ΓΥΝΗ Δ'.—Μὰ τὸ θεὸ γιατί βαστοῦν πόνοι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Καλὰ κι' αὐτὴ ἡ περικεφαλαία τί γυ-
ρεύει στὴ ζώνη σου ;

ΓΥΝΗ Δ'.—Νὰ γιὰ νὰ γεννήσω μέσα τὸ παιδί.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ. Θανασία. Κάτσε τότε νὰ γεννήσης καὶ
στὴ δεκάτῃ μέρα του νὰ τὸ βάλης μέσα στὴ περικεφαλαία γιὰ
τὰ Ἀμφιδρόμια (1).

ΓΥΝΗ Δ'.—Ἄ ! ὅχι δὲν μπορῶ ἐγὼ νὰ κοιμᾶμαι στὴν
Ἀκρόπολι. Βλέπω τὸ φεῖδι τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τρέμω.

ΓΥΝΑ Ε'. (Μπαίνει διςστική.) Οὐφ ! πάω νὰ τρελλαθῶ
ἀφ' τὴν ἀγρυπνία. Αὐτὴ ἡ κουκουβάγια δὲν μ' ἀφίνουν νὰ
κλείσω μάτι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Βρὲ ἀφήστε τῆς ψευτιᾶς καὶ πῆτε πῶς
θέτε τοὺς ἀνδρες σας. Θαρρῶτε πῶς ἐμεῖς δὲν τοὺς θέλουμέ ;
Μήπως δὲν ξέρουμε τί τραβοῦν μονάχοι τους ; Μὰ κάμετε λί-
γο κουράγιο. Ὁ χρησμὸς λέγει πῶς ἡ νίκη εἶνε δική μας ἂν
δὲν πιάσουμε τῆς γκρίνιες καὶ χωρισθοῦμε. Νὰ τὶ λέγει ὁ
χρησμὸς.

ΓΥΝΗ Β'.—Γιὰ πές τον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Σωπᾶτε λοιπὸν καὶ ἀκούσατε :

(1) Ἀμφιδρόμια : Τελετὴ ἀντιστοιχοῦσα μὲ τὰ ἰδικὰ μας βαφτίσια.

— Ὅταν αἱ χελιδόνες (1) μαζωθοῦν καὶ σταθοῦν μόνη μακρὰ ἀπὸ τοὺς τσαλαπετεινοὺς (2) τότε θὰ σταματήσουν τὰ κακὰ. Καὶ ὁ ὑψιβρεμέτης Ζεὺς θὰ κάμῃ ὥστε νὰ βρεθοῦν ἀπὸ πάνω ἐκεῖνες ποῦ πάντα εἶνε ἀπὸ κάτω.

ΓΥΝΗ Α΄.—Ἐμεῖς θάβαστε ἀπὸ πάνω ; κατάλαβα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Ἄν δὲ ποτὲ πιαστοῦν ἀναμεταξύ των ἡ χελιδόνες καὶ ἀνοίγωντας τὰ πτερά των πετάξουν ἀπὸ τὸν ἱερὸ ναὸ τότε στὸν κόσμον δὲν θὰ ὑπάρξῃ θηλυκὸ ποιοῦ ξεισιπωμένο ἀπὸ αὐτή.

ΓΥΝΗ Α΄.—Ἄ! μὰ τὸν θεοῦ ὁ χρησμός τὸ λέει καθαρά.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Λοιπὸν μὰ τοὺς θεοὺς καὶ μᾶς μᾶς τρομάζουν αὐτὰ ποῦ τώρα ὑποφέρομε. Ἄς δώσωμε τὰ χέρια μας καὶ ὥς μποῦμε πάλι μέσα. Θᾶνε φοβερὸ νὰ προδώσωμε τὸ χρησμό.

(Μπαίνουν ἔλοι μέσα στῆς πόρτες τῆς ὁποίας κλείουν)

ΣΚΗΝΗ 2α

(Χορὸς Γερόντων—Χορὸς Γυναικῶν)

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Ἀκουσε ἀπὸ τὸ στόμα μου ἓνα παραμῦθι ποῦ τὸ εἶχα κι' ἐγὼ ἀκούσει ὅταν ἦμουν παιδί.

Μιὰ φορὰ λοιπὸν ἦταν ἓνας νέος ποῦ ὠνομάζετο Μελανίων, ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ ἐμισοῦσε τὸ γάμο ἐπῆρε τὰ ὄρη καὶ κατοικοῦσε στῆς ἐρημιεὺς ἔχοντας σύντροφο ἓνα σκύλλο καὶ μὲ τὰ δίχτυα ἐκυνηγοῦσε λαγούς. Τόσο εἶχε συχαθῇ τῆς γυναικὸς ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ μέσα στὸ σπίτι ἢ στὴ πόλι. Κι' ἐγὼ κοντεῦω νὰ σὲ μισήσω ποιοῦ πολὺ ἀπὸ αὐτόν. Καὶ ὅμως βρε γρηὰ μοῦρχειται ἡ ὄρεξις νὰ σὲ φιλήσω.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Φουκαρὰ δὲν ἔχεις ποια ἀνάγκη ἀπὸ κρομμύδι.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Θὰ σοῦ δώσω μιὰ κλωτσιά.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Δὲν βλέπεις τὴ γενειάδα σου.

(1) Ἐννοεῖ τῆς γυναικὸς.

(2) Ἐννοεῖ τοὺς ἄνδρα.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Καὶ ὁ Μελανίων καὶ ὁ Φορμίων εἶχαν ὄψι τραχεῖα καὶ τὰ πσιναῖ των ἦσαν κατάμαυρα μὰ ἐ-
τρόμαζαν ὅλο τὸν κόσμον.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Λοιπὸν ἀφοῦ ἐσὺ μοῦ κοπανᾷς τὶ
ἔκαμε ὁ Μελανίων, ἄκουσε νὰ σοῦ εἰπῶ κι' ἐγὼ ἓνα παρα-
μῦθι :

— Μιὰ φορὰ ἐξοῦσε κάποιος ὀνομαζόμενος Τίμων. Εἶχε
μὴ φάτσα κατσουφιασμένη λὲς καὶ εἶχε γύρω της ἀγκάθια
ὅπως ὁ βράχος Ἐρινύων. Ἔ! λοιπὸν αὐτὸς ὁ Τίμων ἔφυγε
στὴν ἐρημίᾳ ἐξ αἰτίας τῶν κακῶν καὶ ἀτίμων ἀνθρώπων. Εἶχε
συχαιθῇ τοὺς ἀχρεῖους ὅπως εἰσθε σεῖς. Στὴς γυναῖκες ὅμως
ἦτο πολὺ τρυφερός. Γέρω, θὰ σοῦ σπᾶσω τὰ μοῦτρα.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—(Εἰρωνικά) Μὴ τὸ κάμης τρέμω.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Θὰ σηκώσω τὰ σκέλια μου νὰ
σοῦ δώσω μιὰ κλωτσιά...

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Ἐμπρὸς νὰ ἰδῶ τό...

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Δὲν θὰ ἰδῇς τίποτε. Γιατὶ ἂν καὶ
γρηά ἔχω τὸ κορμί μου ξυρισμένο σὰν λυχνάρι.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Δυσιστράτη. Γυνὴ Α. καὶ Μυρρίνη ἀπὸ τὰ τεῖχη).

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Ἔ! γυναῖκες γρήγορα ἔδω.

ΓΥΝΗ Α.—Τὶ τρέχει! Γιατὶ αὐτὸς ὁ θόρυβος!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Βλέπω ἓνα ἄνδρα νᾶρχεται κατ' ἔδω.
Φαίνεται πῶς λύσσαξε γιὰ γυναῖκα.

ΜΥΡΡΙΝΗ.—ὦ ἀφρογεννημένη θεὰ τῶν Κυθήρων σὺ
ποῦ σὲ λατρεύουν στὴ Πάφῳ καὶ σὲ δοξάζουν στὴ Κύπρῳ δὸς
του δύναμι ν' ἀνέβῃ τὸν ἀνήφορο γιατί ἐσὺ τὸν ἔκαμες νὰ
πάρῃ τὸ δρόμο.

ΓΥΝΗ Α.—Ποῖος εἶνε; Ποῦ εἶνε;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Ἐκεῖ στὸ ἱερὸ τῆς χλόης ἐπρόβαλε.

ΜΥΡΡΙΝΗ.—ὦ μὰ τὸν θεὸν νᾶτος.

ΓΥΝΗ Α.—Ποῖος εἶνε;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Γιὰ δῆτε τὸν γνωρίζει καμμιὰ;

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Γιὰ σταθῆτε; Τὸν γνώρισα. Εἶνε ὁ ἄνδρας
μου ὁ Κινησίας.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ. — Νὰ σὲ ἰδῶ, Νὰ τὸν ψήσης, νὰ λὲς πῶς τὸν λατρεύεις καὶ πῶς τὸν μισεῖς, κάμε ὅτι θέλεις ἔξω ἀπὸ τὸν ὄρκον ποὺ ἐδώσαμε.

ΜΥΡΡΙΝΗ. — Μὴ σὲ νοιάζει ξέρω ἐγώ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ. — Καὶ ἐγὼ θὰ μείνω μαζί σου νὰ τὸν φιλοτιμήσω. (Στὶς ἄλλες γυναῖκες) πηγαίνετε σεῖς.

(Κρύπτονται ὅλοι καὶ ἡ Μυρρίνη πλὴν τῆς Λυσιστράτης).

ΣΚΗΝΗ 4η

ΚΙΝΗΣΙΑΣ. — ὦχ, ὁ καϋμένος! Μ' ἔχει πιᾶσει ἓνας σπασμὸς λὲς καὶ μὲ εἶχαν δεμένο στὸ τροχό.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ. — Ἐ! ποιοὺς εἶσαι σὺ ποὺ πέρασες τὰ φυλάκια;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ. — Ἐγὼ εἶμαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ. — Ἄδρας;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ. — Βέβαια ἄνδρας.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ. — Πίσω.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ. — Καὶ ποιὰ εἶσαι σὺ ποῦ μὲ διώχνεις;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ. — Σκοπός.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ. — Φώναξε τῇ Μυρρίνῃ μου γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ. — Ἀκου τον. Νὰ φωνάξω τῇ Μυρρίνῃ καὶ ποιοὺς εἶσαι σὺ ποῦ διατάσσεις;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ. — Εἶμαι ὁ ἄνδρας τῆς ὁ Κινησίας ὁ Παιονίδης. ⁽¹⁾

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ. — Ἀ! σὺ εἶσαι ἀγαπητέ; Χαῖρε. Ὅλες ἐδῶ γνωρίζουμε τὸ ὄνομά σου. Ἡ γυναῖκα σου τὸ ἔχει διαρκῶς στὸ στόμα τῆς καὶ εἴτε αὐτὸ ἔχει στὰ χέρια τῆς εἴτε μῆλο λαχταρᾷ νᾶσαι κοντά τῆς νὰ στὸ δώση.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ. — Ἡ καϋμένη!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ. — Μὰ τὴν Ἀφροδίτῃ. Πίστεψέ με ἂν καμμιὰ φορὰ κάνουμε κουβέντες γιὰ τοὺς ἄνδρες μᾶς αὐτὴ μᾶς

⁽¹⁾ Παιονίδης λογοπλάνιον μὲ τὸ πέος.

ἀποστομάνει καὶ λέγει: Μπροστά στὸν Κινησίᾳ μου ὅλοι εἶνε νερόβραστοι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.—Τρέξε λοιπὸν φώναξέ την.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Σὲ μένα δὲν θὰ χαρίσης τίποτε!

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.—(κάνοντας μιὰ ἀσελγῆ χειρονομία), Ἄκους λέει. Φτάνει νὰ θέλῃς. Νὰ τοῦτο ἔχω νὰ σοῦ κάνω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ,—Στάσου λίγο. Κατεβαίνω νὰ τῆς φωνάξω.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.—Τρέξε γρήγορα νὰ τὴ φέρῃς γιατί ἀπὸ τότε ποῦ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι μου ἔχω νὰ ἰδῶ καλὴ μέρα. Μπαίνω μέσα καὶ στενοχωροῦμαι ὅλα ἔχουνε ρημάξει... τὸ φαί μου εἶνε ἄνοστο καὶ ἔχω λυσσάξει ἀπὸ....

((Βγαίνει: στὸ τεῖχος ἢ Μυρρίνη))

ΣΚΗΝΗ 5η

((Μυρρίνη—Κινησίᾳς))

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ· αὐτὸς ὁμως τὴν ἀποκρούει τὴν ἀγάπη μου· γιαυτὸ σοῦ λέω τί μὲ φέρνεις ἐδῶ;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ,—Γλυκό μου Μυρρινάκι γιατί κλείσθηκες ἐδῶ; Ἐλα κάτσε κοντά μου,

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Κάτω ἐγώ. Δὲν πιστεύω.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.—Μυρρίνη εἴμ' ἐγώ δὲν ἔρχεσαι σὲ μένα;

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Τὶ ἀνάγκη ἔχεις ἐσὺ ἀπὸ μένα;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.—Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ σένα ἐγώ; Μὰ τί εἶνε αὐτὰ ποῦ λές; Ἐγὼ καταστράφηκα γιὰ σένα.

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Θὰ φύγω.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.—Στάσου λιγάκι ἀκόμη.

((τρέχει: στὰ παρασκήνια καὶ φέρνει ἕνα παιδάκι))

Ἄκου τὸ παιδάκι μας. (στὸ παιδί) τί στέκεσαι κουτὲ φώναξε τὴ μαμά σου.

ΠΑΙΔΙΟΝ.—Μαμάκα, μαμάκα μου.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.—Μωρὴ δὲν λυπᾶσαι σὰν μάννα τὸ παιδί σου; ποῦνε ἄπλυτο καὶ ἀβύζαχτο 6 μέρες τώρα;

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Ἐγὼ τὸ λυπᾶμαι ἐκείνος· ποῦ μένει σκληρὸς εἶνε ὁ μπαμπᾶς του.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.—Μωρὴ δαιμονισμένη κατέβα γιὰ τὸ παιδί σου.

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Ἡ μάννα δὲν μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ τὸ σπλάγχνο της. Ὡς κατεβῶ. Τί θὰ μου κάμῃ;

(Κατεβαίνει ἀπὸ τὸ τεῖχος).

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.—Μωρὲ αὐτὴ μοῦ φαίνεται ποῖο καλὰ ἀπὸ πρῶτα. Τὰ μάτια της ἔχουν ποῖο πολὺ γλύκα. Καὶ ὅσο μοῦ κάνει νάξια καὶ μοῦ ἀντιστέκεται τόσο καὶ ἀνάβει μέσα μου ἡ φωτιά τοῦ πόθου.

ΜΥΡΡΙΝΗ.—(στὸ παιδί της) Γλυκό μου παιδάκι ποῦ ἔχεις ἓνα μπαμπᾶ διαστραμμένο! Ἔλα στὴ μανοῦλα σου νὰ σὲ φιλήσῃ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.—(Πιάνοντάς την) Μωρὴ παληογυναῖκα, σὲ καταφέρανε αὐτὲς καὶ ἄνοιξες φασαρίες τοῦ ἀνδρός σου· καὶ ὑποφέρω κι' ἐγὼ καὶ σύ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Μὴ μ' ἐγγίζεις.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.—Κι' ἄφησες τὰ πράγματά μας καὶ τὰ δικὰ μου καὶ τὰ δικὰ σου στὴ μέσῃ!

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Δὲν μὲ νοιάζει καθόλου.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.—Βρὲ μίλα λογικά. Οἱ κόττες μας τρῶνε τὰ πανιά.

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Ὡς τὰ τρῶνε.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.—Λεῖπετς τόσο καιρὸ χωρὶς νὰ κάμῃς καμμιά θυσία στὴν Ἀφροδίτῃ. Θάλλῃς σπῖτι σου;

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Αὐτὸ δὲν θὰ γίγῃ ποτὲ ἐφ' ὅσον δὲν παύει ὁ πόλεμος καὶ δὲν ἐπικρατεῖ ἡ εἰρήνη.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.—Αὐτὸ θὰ γίγῃ ἅμα τὸ κρίνομε ἐμεῖς καλό.

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Τότε ἅμα τὸ ἀποφασίσετε αὐτὸ θάλλω κι' ἐγὼ κοντά σου. Τώρα ἀδύνατον ἔχω κάμει ὄρκο, Κάτω τὰ χέρια σου.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.—Καλά. Τώρα δὲν ἔρχεσαι μιὰ στιγμὴ νὰ πλαγιασῶμε ἐκεῖ;

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Σ' ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸ κάγω.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.—Βρὲ Μυρρίνῃ ἀφοῦ μ' ἀγαπᾷς δὲν ἔρχεσαι νὰ πέσωμε λιγάκι;

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Δὲν ντρέπεσαι; μπροστὰ στὸ παιδί.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.—Ἐχεις δίκην (Στό δοῦλο του) Βρὲ Μάνη
πᾶρε τὸ παιδί καὶ πῆγαινε στὴν πόλιν.

(Ὁ δοῦλος πᾶρνει τὸ παιδί καὶ φεύγει). Νὰ τὸ παιδί ἔφυγε
ἔλα τώρα.

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Κακομοίρη. Τώρα ποῦ θὰ πᾶμε;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.—Μέσα στὴ σπηλιὰ τοῦ Πανός. Εἶνε καλά.

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Κι' ὕστερα ποῖς θὰ μὲ καθάρῃς ἀπὸ τὴν
ἁμαρτία αὐτῇ;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.—Δὲν πλένεσαι στὴ βρύσι τῆς Κλεψύδρας;

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Μωρὲ δυστυχὴ ὠρκίσθηκα καὶ θὰ μὲ κά-
μης ἐπίορκο.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.—Πέρνω τὴν ἁμαρτία ἐγὼ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Στάσου τοῦλάχιστον νὰ βρῶ κανένα κρε-
βάτι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.—Μὰ δὲν βαρύνεσαι. Πέφτουμε κάτω.

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Γιὰ τὸνομα τοῦ Ἀπόλλωνα, ἄν καὶ εἶσαι
τέτοιος πάλιν ἐγὼ δὲν σ' ἔχω γιὰ τὸ. Χῶμα (φεύγει)

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.—Μωρὲ πῶς τραλαίνεται γιὰ μένα!

ΜΥΡΡΙΝΗ.—(Ἐρχεται μὲ δύο δίποδα ἡνωμένα μὲ πανί)
Νὰ πέσε, ξαπλώσου. Τώρα κι' ἐγὼ θὰ γδυθῶ νὰ πέσω (προσ-
ποῖται πῶς γδύνεται καὶ ἔξαφνα λέγει) Μὰ ξέχασα νὰ φέ-
ρω μία ψάθα.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.—Ἄς λείπει τώρα καὶ ἡ ψάθα.

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Α! Μὰ τὴν Ἀρτεμὴν ὅχι δὲν μπορῶ ἐπάνω
στὸ πανί.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.—Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω (τὴν φιλεῖ) κάνε νὰ γυ-
ρίσης γρήγορα.

(Ἡ Μυρρίνη φεύγει καὶ γυρίζει μὲ μιὰ ψάθα)

Νὰ ψάθα. Πέσε νὰ γδυθῶ κι' ἐγὼ.

(Κάνει πῶς γδύνεται καὶ σὲ λίγο λέγει)

Μὰ νὰ πάρῃ ἡ ὀργὴ δὲν ἔχουμε μαξιλάρι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.—Δὲν χρειάζεται.

ΜΥΡΡΙΝΗ.—Ἐγὼ τὸ θέλω. (φεύγει)

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.—Ἄχ μωρὲ ἐσὶ (βλέποντας κάποιον μέλος τοῦ
σώματός της) φαίνεται πῶς ἔχεις μουσαφίρη τὸν Ἡρακλῆ καὶ

καὶ γιαντὸ θὰ περιμένῃς ἀκόμῃ.¹⁾

ΜΥΡΡΙΝΗ.— (γυρίζει μ' ἓνα ραξιλάρι) σήκω ἐπάνω πῆ-
δησε, τώρα τᾶχουμε ὅλα.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.— "Ὁλα. "Ἐλα λοιπὸν χρυσό μου.

ΜΥΡΡΙΝΗ.— Μιὰ στιγμή νὰ ξεκουμπώσω τὴ πόρπη μου
Μὴ ξεχάσης ὅμως καὶ μὲ γελάσης γιὰ τὴ συμφιλίωσι ποῦ
μοῦπες.

ΜΥΡΡΙΝΗ.— Κουβέρτα δὲν ἔχομε.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.— Οὔφ τώρα ποῦ νὰ τρέχῃς γιὰ κουβέρτες.
Δὲν χρειάζομαι κουβέρτες· ἐγὼ τώρα ἔχω ἄλλη ἀνάγκη.

ΜΥΡΡΙΝΗ.— Κι' αὐτὸ θὰ γίνη. Μιὰ στιγμή καὶ γυρίζω
(φεύγει).

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.— Μωρὲ αὐτὸ τὸ θυλικὸ μὲ τρέλλανε μὲ τὰ
στρωσίδια της.

ΜΥΡΡΙΝΗ.— (φέρουσα σκέπασμα) Σήκω τώρα μιὰ στιγ-
μὴ. Θὰ ἀναπαυθῇς καλλίτερα.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.— Δὲν βλέπεις πῶς πρὶν ἀπὸ μὲ αὐτά. (²)
σηκώθηκαν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.— Θέλεις καὶ λίγη μυρωδιὰ νὰ μυρίσης λίγο ;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.— "Ὁχι μὰ τὸν Ἀπόλλωνα.

ΜΥΡΡΙΝΗ.— "Α! μὰ τὴν Ἀφροδίτη θεὸς δὲ θεὸς θὰ μο-
σχοβολήσης (βγάζει ἓνα μπουκάλι μυρωδιά).

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.— Ἀφέντη Δία δός το μιὰ καὶ χάσε το,

ΜΥΡΡΙΝΗ.— Ἀπλῶσε λοιπὸν τὸ χέρι σου καὶ ἀλείψου !

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.— (ἀλειφόμενος) Μὰ τὸν θεὸ κι' αὐτὴ ἡ μυ-
ρωδιὰ μᾶς εἶνε ἄνοστη ὅταν μᾶς τρώει τὴν ὥρα καὶ δὲν συ-
νοδεύεται μὲ τὴ μυρωδιὰ τῆς ἡδονῆς.

ΜΥΡΡΙΝΗ.— Κι' ἐγὼ ἡ κακομοίρα σοῦ ἔφερα μυρωδιὰς
τῆς Ρόδου.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.— Καλὸ εἶνε· ἀλλὰ παρὰ τα πειὰ αὐτὰ
θεότρελλη.

ΜΥΡΡΙΝΗ.— Γιὰ πές μου χωρατεύεις ; (φεύγει γρήγορα).

(1) "Ὅσοι προσκαλοῦσαν τὸν Ἡρακλῆ ἐπεριμέναν πολλὴ ὥρα στὸ
τραπέζι ἕως ὅτου χορτάσουν.

(2) Ἐδῶ ὁ σχολιαστὴς βάζει τὴν ἐξῆς σημείωσιν : «Τὰ αἰδοῖα δείκνυσιν».

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.— Μωρὲ νὰ τὸν πάρῃ·ὁ διάβολος αὐτὸν ποὺ πρωτοβοῖκε τὴ μυρωδιά.

ΜΥΡΡΙΝΗ.— (Ξαναγυρίζει μὲ ἓνα μπουκαλάκι) Νὰ πάρε κι' αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.— Μὲ φτάνει ἡ μπουκάλα μου. Ἔλα ἐδῶ νὰ ξαπλωθῇς· μὴ μοῦ φέρνεις ἄλλα.

ΜΥΡΡΙΝΗ.— Βέβαια. Μὰ τὴν Ἀρτεμὴ αὐτὸ κάνω τώρα. Βγάζω τὰ παπούτσια μου, Μὰ γιὰ νὰ σοῦ εἰπῶ τὸ ὑποσχέθη-
κες θὰ ψηφίσῃς τὴν εἰρήνη (φεύγει).

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.— (Ξαπλώνοντας στὸ κρεβάτι) Αὐτὸ θὰ τὸ σκεφθῶ (δύλεποντας τὴ Μυρρίνη νὰ φεύγῃ) ὦ τρομάρα μου πάει ἔφυγε καὶ μοῦ τάφησε ὅλα ξερά. Πῶ πῶ κακὸ ποῦ τῶ-
παθα. Τώρα ποιὰν θὰ βρῶ νὰ πλαγιάσω ἀφοῦ μὲ γέλασε αὐ-
τὴ ποῦ εἶνε ἡ πειὸ καλὴ μέσα στὴ χώρα ; Ποῦ θ' ἄβρω τώρα παραμάννα γι' αὐτήν ; Ποῦ εἶσαι μωρὲ Πορνοβοσκέ ; Στείλε μου μιὰ παραμάννα ;

(Μπαίνουν οἱ Χοροὶ)

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.— Δυστυχισμένε σὲ βασάνισε αὐτὴ σοῦ ἔκαμε κακὸ μεγάλο στὴ ψυχὴ σου, σὲ λυποῦμαι. Ποιὰ νεφρὰ μποροῦν νὰ βαστάξουν, ποιὰ ψυχὴ καὶ ποιὰ μέλη ποῦ εἶνε συνηθισμένα στὴν πρωϊνὴ ἡδονή ;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.— (Πάνω στὸ κρεβάτι ἀκόμῃ.) ὦ Δία δὲν βαστῶ. Τί σπασμοὺς ποῦ ἔχω !

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝ.— Νὰ τὶ σοῦκαμε ἡ βροῦμα καὶ ἀχρεία.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.— Καὶ ὅμως εἶνε ὅλη γλύκα.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.— Βρὲ ποιὰ γλύκα ; Πάντα ἦτο σαχλὴ καὶ συχαμένη.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤ.— ὦ Δία στείλε ἓνα ἀτμοστροβίλο γερὸ καὶ ἓνα τυφῶνα καὶ ἀνέβασέ τες μὲ δύναμι σὰν ἄχρεα καὶ ἀφοῦ τῆς στριφογυρίσῃς στὸν ἀέρα δόσ' τοὺς μιὰ νὰ πέσουνε κάτω στὴ γῇ μὲ δύναμη καὶ νὰ καρφωθοῦν ἐπάνω στὰ ἀνδρι-
κά.... κορμιά.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Γ'. ΠΡΑΞΕΩΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΚΗΝΗ 1η

(Χορός Γερόντων—Χορός Γυναικῶν
κύρυξ, Πρόδουλος).

ΚΗΡΥΞ.—Σὲ ποιὸ μέρος τῶν Ἀθηνῶν εἶνε ἡ Γερουσία
ἢ τὸ πρυτανεῖον; Ἐχω νὰ τοὺς εἰπῶ ἓνα νέο.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Ποιὸς εἶσαι σύ; Εἶσαι ἄνθρωπος ἢ
σκόνη;

ΚΗΡΥΞ.—Ἀνόητε, εἶμαι κῆρυξ καὶ ἔρχομαι ἀπὸ τῆς
Σπάρτης γιὰ τὴν εἰρήνην.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Ἐχεις ὅμως δόρυ κάτω ἀπὸ τὴν μα-
σχάλη σου.

ΚΗΡΥΞ.—Μὰ τὸν θεὸ ὄχι.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Τὶ εἶνε αὐτὸ ποῦ φουσκώνει μπροστά
σου; Μήπως ἀπὸ τὴν κούρασι ἔβγαλες βογβῶνα;

ΚΗΡΥΞ.—Μὰ τὸν Κάστορα εἶσαι ξεμωραμένος.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Βρὲ σιχαμένε μᾶς ἦλθες πυρωμένος.

ΚΗΡΥΚ.—Μὴ κάνεις ἀστεῖα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Μὰ τὶ εἶνε αὐτὸ ποῦ φαίνεται σὰν στήλη

ΚΗΡΥΚ.—Εἶνε Λακωνικὴ σκυτάλη.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—(χειρονομῶν καταλλήλως). Ὅσο εἶνε αὐτὴ
σκυτάλη τόσο εἶνε κι' αὐτή. Καλὰ γιὰ πὲς μου τώρα πῶς πᾶνε
τὰ πράγματα στὴ Σπάρτη.

ΚΗΡΥΞ.—Ὅλα ὄρθια. Κι' ἐμεῖς καὶ οἱ σύμμαχοί μας;
γυρεύουμε τὴ Πελλήνη (¹).

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Μήπως σᾶς ἔπιασε πανικός!

ΚΗΡΥΞ.—Ὅχι. Πρώτῃ ἔκαμε τὴν ἀρχὴν ἡ Αἰαμιπὼ καὶ
ὕστερα ὅλες ἡ γυναῖκες τῆς Σπάρτης ἔδωξαν ἀπὸ τὰ κρεβά-

(¹) Πελλήνη πόλις τῆς Ἀχαιᾶς διεκδικουμένη μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ
Σπαρτιατῶν. Πιλλήνη ἐπίσης ἐλέγετο καὶ μία διάσημος κοκκύτα. Ὁ
ποιητὴς λογοπαικτεῖ.

τια των τοὺς ἄνδρες.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Καὶ τώρα πῶς περνᾶτε.

ΚΗΡΥΞ.—Ἄστα. Ὑποφέρουμε. Τριγυρνᾶμε μέρα καὶ νύχτα σκυφτοὶ στὴ πόλι σὰν νὰ βαστᾶμε φανάρια.

Ἡ γυναῖκες μας ἐθύμωσαν καὶ δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ χαϊδέψουμε ἐκεῖνο ποῦ ξέρεις ἂν δὲν συμφωνήσουμε ὅλοι νὰ καταργήσουμε τὸν πόλεμο.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.—Τώρα ἐννοῶ. Ὅλες ἡ γυναῖκες εἶνε σύμφωνες. Τρέξε λοιπὸν μὴ χάσομερνᾶς. Πήγαινε νὰ πῆς στοὺς συμπολίτας σου νὰ στείλουν πρέσβεις γιὰ τὴν εἰρήνη. Καὶ ἐγὼ θὰ πάω στοὺς βουλευτὰς μας νὰ τοὺς συστήσω νὰ στείλουν τὸ ταχύτερον πρέσβεις. Γιὰ νὰ τοὺς πείσω θὰ τοὺς δείξω τὰ χάλια μου...

ΚΗΡΥΞ.—Ὡραῖο σχέδιο αὐτό. Κάνω φτερὰ καὶ τρέχω.

ΣΚΗΝΗ 2α

(Χορὸς Γερόντων—Χορὸς Γυναικῶν).

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμον θηρίον σὰν τὴν γυναῖκα, δὲν τὴν φθάνει οὔτε ἡ λεοπάρδαλις, οὔτε ἡ φωτιά.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Ἄφοῦ μᾶς ξέρεις, γιατί μᾶς πολεμᾶς ἀφοῦμποροῦσες νᾶσουν φίλος μου ἀγαπημένος;

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Μωρὲ δὲν θ' ἀγαπήσω ποτὲ τὸ γένος τῶν γυναικῶν.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Κάμε ὅ,τι ἀγαπᾶς. Ἐγὼ ὁμως δὲν θὰ σὲ παρακαλέσω ποτέ. Καὶ ἂν ἀποφασίσῃς νὰ μείνῃς γυνὴς στὸ δρόμο ἐγὼ θὰ σὲ σκεπάσω μὲ τὸ φόρεμά μου.

(Ρίχνουν τὰ πανοφώρια των στοὺς γέροντας)

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Δὲν εἶνε ἄσχημα. Ἐμείνα γομνὸς ἀπὸ τὴ φούρα μου.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Τώρα φαίνεσαι σὰν ἄνδρας. Ἐτσι ποῦ ντύθηκες δὲν εἶσαι γιὰ γέλια. Καὶ ἂν δὲν ἦσουν θυμωμένος θὰ σοῦβγάξω ἓνα κουνουπὶ ποῦ βλέπω στὸ μάτι σου.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Γιαντὸ τόση ὥρα μέτρωγε. Πάρε τὸ δαχτυλίδι μου καὶ βγάλε το γιατί μὲ τσιμπάει πολὺ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—"Ας εἶνε θὰ στὸ βγάλω ἄς εἶσαι καὶ διεστραμμένους.

(Ἡ κορυφαία τοῦ χοροῦ πέρνει τὸ δακτυλίδι τοῦ κορυφαίου τῶν Γερόντων καὶ μὲ τὴ πέτρα τοῦ δακτυλιδιοῦ καθαρίζει τὰ μάτια του).

"Ω Θεέ μου τί τρομερὸ κουνουῖ πι ποῦ ἔχει χωθῇ στὸ μάτι σου. Θᾶνε ἀπὸ τὴ Τρικόρυθο.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Τώρα ἤσυχα. Νᾶξερές τι καλὸ ποῦ μοῦ κάμεις. Τὸ ἄτιμο μοῦ ἀνοιξε σωστὸ πηγάδι. Δὲς πῶς τρέχουν τὰ δάκρυα.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Στάσου νὰ στὸ σκουπήσω. "Ελα καὶ θὰ σὲ φιλήσω ἄς εἶσαι καὶ κακός.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—"Α ! "Οχι φιλιά.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ,—Μωρὲ θὰ σὲ φιλήσω θὲς δὲλ θὲς.

(Ἡ γυναῖκες ὁρμοῦν καὶ φιλοῦν τὸν γέροντα διὰ τῆς βίας).

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—"Ω ποῦ νὰ παρ' ἡ εὐχή, Καλὰ τὸ λένε πῶς εἴσαστε τεχνήτρες στὰ χάδια καὶ ἔχουν δίκηο-ἐκείνοι ποῦ λένε πῶς δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ζῇ μὲ σᾶς μὰ οὔτε καὶ χωρστά.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Καὶ τώρα ὅπου γεννήκαμε φίλοι καὶ δὲν θέλει ὁ ἕνας τὸ κακὸ τοῦ ἄλλου ἐλάτε νὰ τραγουδήσωμε.

Δὲν εἶχα ἐγὼ κακὸ σκοπὸ γιὰ τοὺς συμπολίτας μας. "Εγὼ θέλω τὸ καλὸ των, φθάνουν πιά ἡ συμφορές. Καὶ ἂν κανένας ἀπὸ τοὺς ἄνδρες θελήσῃ χρήματα καὶ μὰ καὶ δυὸ μνᾶς ἄς μοῦ ζητήσῃ "Εχω πολλὰ. Καὶ ὅ,τι τοῦ δανείσω ἄς μὴ μοῦ τὸ ξαναδώσῃ.

"Εχουμε στὸ σπίτι μας μουσαφιρέους ἀπ'τὴν Κάρυστο (1) Παστρικά τσανάκια,

Θὰ τοὺς κάνουμε τραπέζι ὅχι μὲ τὰ ὄσπρια ἀλλὰ μὲ γουρουνόπουλο(1) καὶ μὲ κρέας ἀπαλὸ. Θὰ φᾶνε νὰ χορτάσουν.

(1) Οἱ Καρυστῖνοὶ ἐθεωροῦντο μοιχοί.

Λοιπὸν ἔλατε καὶ σεῖς στὸ σπίτι μου. Τὸ τραπέζι σᾶς περιμένει. Νῆρθετε πρώτῃ πρώτῃ νάσαστε λουσμένοι καὶ σεῖς καὶ τὰ παιδάκια σας καὶ μὴ ρωτήσετε στὴν πόρτα κανένα. Ἐμπᾶτε μέσα σὰν στὸ σπίτι σας.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Δ' ΠΡΑΞΕΩΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

ΣΚΗΝΗ 1η

(Ἡ σκηνή ὡς εἰς τὴν 2αν καὶ 3ην πράξιν.)

(Χορὸς Γερόντων, χορὸς Λακεδαιμονίων καὶ σὲ λίγο
Α'. Ἀθηναῖος καὶ χορὸς Ἀθηναίων.)

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Ἐρχονται πρέσβεις ἀπὸ τῆ Σπάρτης. Ἐχουν μεγάλες γενειάδες καὶ στὰ σκέλη των ἔχουν κατὰ παλούκια σὰν τοὺς χοιροβοσκούς.

(Μπαίνει μέσα ὁ χορὸς τῶν Λακεδαιμονίων.)

Ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι ! Τὶ πάθατε καὶ ἤλθατε.

ΧΟΡΟΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.—Τὶ ἀνάγκη νὰ ρωτᾷτε ;
Δῆτε τὰ χάλια μας νὰ τὸ καταλάβετε.

(Δείχουν κάποιο μέρος τοῦ σώματός των.)

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Ἀλλοίμονο τεντώθηκε ἡ συμφορὰ σας πολὺ καὶ ἔχετε πυρετὸ μεγάλο.

ΧΟΡΟΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.—Μὴ τὰ ρωτᾷς δὲν λέγονται. Τὰ βλέπεις τὰ χάλια μας. Κάμετε πιὸ σύντομα εἰρήνη μὲ ὅποιους ὄρους θέλετε.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Δὲν βλέπεις τοὺς δικούς μας ; Τὰ φορέματά τους ποὺ σηκώνονται πάνω ἀπὸ τὴ κοιλιὰ των.

Α'. ΑΘΗΝΑΙΟΣ.—(Εἰσερχόμενος). Ποιὸς θέλει νὰ μοῦ εἰπῇ ποῦ μπορῶ νὰ βρῶ τὴ Λυσιστράτη ; Εἴμαστε ἄνδρες ἑμεῖς ἢ σάτυροι ;

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Μωρὲ ἀρρώστεια ! Κάθε πρωτὸ μᾶς τεντώνει καὶ μᾶς τινάζει.

Α΄. ΑΘΗΝΑΙΟΣ.—Μὰ τὸν θεὸν εἵμαστε χαμένοι καὶ ἂν δὲν βρεθῇ κανεὶς νὰ μᾶς συμφιλώσῃ μὲ τῆς γυναικὸς θὰ ξεπέσωμε ὅλοι σύντομα στὸν Κλεισθένει.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Ἄν ἔχετε μυαλὸ διορθώστε τὰ φορέματά σας μὴ σᾶς ἰδῇ κανένας ἀπὸ αὐτοὺς ποῦ κόβουν ἀπὸ τὰ ἀγάλματα τοῦ Ἑρμοῦ ἐκεῖνα ποῦ ξέρετε.

Α΄. ΑΘΗΝΑΙΟΣ.—Καλὰ τὸ λές.

(Διορθώνει τὸ φορεμὰ του.)

ΧΟΡΟΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.—Μὰ τὸν θεὸν καλὰ ποῦ μοῦ τῶπες. Στάσου νὰ τὰ κατεβάσω κι' ἐγώ.

Α΄. ΑΘΗΝΑΙΟΣ.—Χαίρετε ἄνδρες Λάκωνες. Καλὰ τὴν πάθαμε.

ΧΟΡΟΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.—Τὶ συμφορά!

Α΄. ΑΘΗΝΑΙΟΣ.—Λοιπὸν γιὰ πῆτε μας, γιατί ἤλθατε ἐδῶ;

ΧΟΡΟΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.—Εἴμεθα πρέσβεις γιὰ τὴν εἰρήνην.

Α΄. ΑΘΗΝΑΙΟΣ.—ὦραϊα. Τότε ἂς φωνάξουμε τὴ Λυσιστράτη. Αὐτὴ θὰ μᾶς βοηθήσῃ στὸ ζήτημα αὐτό.

ΧΟΡΟΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.—Καλέστε τὴν λοιπὸν.

Α΄. ΑΘΗΝΑΙΟΣ.—Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν καλέσουμε ἔρχεται μόνη της.

ΣΚΗΝΗ 2α

(Λυσιστράτη καὶ οἱ ἄνωτέρω)

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Γειά σου ἡ πιὸ ἄξια γυναῖκα τοῦ καιροῦ μας. Πᾶψε πειὰ νὰ εἶσαι ἀχρεία καὶ τρομερὰ παμπόνηρη. Γίνου σεμνὴ καὶ καλὴ γιατί εἶνε μπροστά σου οἱ καλλίτεροι τῶν Ἑλλήνων ποῦ ἔγιναν δοῦλοι τῶν θελγέτρων σου καὶ ἔρχονται νὰ τοὺς λύσῃς τὴν διαφορά τους.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Δὲν εἶνε δύσκολον πρᾶγμα. Γρήγορα θὰ διορθωθῇ. Ποιὰ εἶναι ἡ Συνδιαλλαγή;

(ἔρχεται μιὰ γυναῖκα)

Φέρε μου ἐσὺ τοὺς Λάκωνας. Ἀλλὰ κύτταξε μὲ καλὸ τρόπο καὶ ὅχι μὲ αὐθάδεια. Μὲ φιλικὸ τρόπο σὰν γυναῖκα. Μό-

νον ἂν κανέννας δὲν θελήσῃ νᾶλθῃ πιάστον καὶ τράβα τον ἀπὸ κεῖ ποῦ ξέρεῖς.

(Σὲ μιὰ ἄλλῃ γυναῖκα)

Ἐσὺ φέρε τοὺς Ἀθηναίους. Ἄν ἀρνηθοῦν τράβα τους καὶ σὺ ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος.

(Ἡ πρώτη φέρνει τὸν κορυφαῖον τοῦ χοροῦ τῶν Λακῶνων Ἡ δευτέρα τὸν κορυφαῖον τοῦ χοροῦ τῶν Ἀθηναίων).

Ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι καὶ σεῖς οἱ ἄλλοι σταθῆτε πρὸ κοντά μου ν' ἀκούσετε τὰ λόγια μου. Εἶμαι καθὼς βλέπετε γυνοῖκα μὰ ἔχω δυνατὸ μυαλὸ καὶ ἡ ιδέες μου δὲν εἶνε γιὰ πέταμα. Τώρα ποῦ εἴσθε στὰ χέρια μου θὰ σᾶς μιλήσω φανερά καὶ ξάστερα.

Ὅλοι ἔχομεν τοὺς ἰδίους βωμοὺς καὶ ὅλους μᾶς εἶδανε σὺν ἀδελφοῦς καὶ στής Θερμοπύλες καὶ στοὺς Δελφοὺς καὶ ἐνῶ στὴ χώρα μας ὑπάρχουν βάρβαροι ποῦ τοὺς ἐκαλέσατε ὡς συμμάχους, ἐσεῖς πολεμᾶτε μεταξύ σας καὶ καταστρέφετε τὰς πόλεις. Ἐδῶ ἐτελείωσε τὸ μισὸ μέρος τοῦ λόγου μου.

Καὶ τώρα σὲ σᾶς, ὦ Λάκωνες, στρέφω τὸν λόγον. Ξέρετε πῶς μιὰ φορὰ ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ πρεσβευτὴς σας Περικλείδης καὶ γονατιστὸς στοὺς βωμοὺς μας μᾶς ἱκέτευσε νὰ σᾶς βοηθήσωμε ποὺ εἴχατε πόλεμον μὲ τοὺς Μεσσηνίους. Τότε ὁ Κίμων μὲ τέσσαρες χιλιάδες στρατιῶτες ἦλθε καὶ ἔσωσε καὶ τὴ πόλιν σας καὶ σᾶς. Ἀφοῦ λοιπὸν σᾶς ἐκάμαμε τέτοιο καλὸ γιὰτὶ καταστρέφετε τὴ χώρα μας ;

Α. ΑΘΗΝΑΙΟΣ.— Μὰ τὸ θεό, Ἄντιστράτη, μᾶς ἀδικοῦν.

ΧΟΡ. ΛΑΚΕΔ.— Σᾶς ἀδικοῦμεν ἐμεῖς ; Ἐσεῖς γιὰ τὸν πρωκτὸ τῆς Ἀσπασίας, μᾶς ἐκηρύξατε τὸν πόλεμον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.— Μὰ καὶ σᾶς, Ἀθηναῖοι, δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω χωρὶς νὰ σᾶς τὰ ψάλω. Καὶ σεῖς ξεχάσατε πῶς μιὰ φορὰ ἐβάλατε τοὺς δουλικοὺς χιτῶνας ἀπὸ τοὺς Θεσσαλοὺς ποῦ εἶχε φέρει ὁ Ἰππίας καὶ πῶς οἱ Λάκωνες σᾶς ἐλευθέρωσαν καὶ μὲ τὰ δόρατά των ἐφόνευσαν τοὺς ἐχθροὺς σας καὶ σᾶς ἔκαμαν νὰ ξαναφορέσετε τὸν χιτῶνα τῆς ἐλευθερίας ;

ΧΟΡΟΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.— Δὲν εἶδα καλλίτερον γυναῖκα ἀπὸ αὐτή.

Α. ΑΘΗΝ.— Κι' ἐγὼ ποιὸ καλὸ κομμάτι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—'Αφοῦ λοιπὸν ἔχετε κάμει τόσα καλὰ ὅ-
 ἕνας στὸν ἄλλον, γιὰ τὸ πολεμᾶτε; Γιατὶ δὲν παύετε τὴν ἔχθρα;
 Γιατὶ δὲν ἀγαπῶτε; Ποιὸ εἶνε τὸ ἔμπόδιο;

ΧΟΡΟΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.—Μὰ κ' ἐμεῖς θέμε τὴν
 εἰρήνην. Φθάνει νὰ πάrouμε πίσω τὴ στρογγυλὴ πόλιν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Ποιὰ εἶνε πάλιν αὐτὴ ἡ στρογγυλὴ
 πόλις;

ΧΟΡΟΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.—'Ἡ Πύλος.

Α. ΑΘΗΝ.—Μὰ τὸν Ποσειδῶνα αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—'Οχι φίλε μου. 'Ἄς γείνῃ δικὴ τῶν.
 'Εσεῖς ἀντὶ τῆς Πύλου ποιᾶς πόλεις ζητεῖτε;

Α. ΑΘΗΝ.—'Εγὼ θέλω τὸν Ἐχινούντια τὴν πόλιν τοῦ
 Μαλιακοῦ κόλπου καὶ τὰ σκέλη τὰ Μεγαρικά (1)

ΧΟΡΟΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.—Μὰ ὅλα αὐτὰ τὰ θέλεις
 λυσσασμένε;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—'Ἄς τον' δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει γιὰ τὰ
 σκέλη.

Α. ΑΘΗΝ.—Θέλω σύντομα γυμνὸς τὴ γῇ νὰ ὀργώσω.

ΧΟΡΟΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.—Κι' ἐγὼ θέλω προτύτερα
 νὰ τὴν κοπρίσω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—'Ολα αὐτὰ θὰ τὰ κάμετε ἅμα συμφιλιο-
 θῆτε. Νὰ πείσετε καὶ τοὺς συμμάχους σας.

Α. ΑΘΗΝΑΙΟΣ.—Ποιὸς συμμάχους καὶ σύ! Ἐμένα
 μοῦ γίνηκε καρφί. Τὶ νομίζεις ἐπειδὴ εἶνε σύμμαχοι δὲν εἶνε
 κι' αὐτοὶ ἄνδρες μὲ ὀρμές; Μὰ τὸ θεὸ κι' αὐτοὶ τὸ θέλουνε
 σὰν τοὺς Καρυστινοὺς.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.—Πολὺ καλὰ τότε λοιπὸν καθαρισθῆτε
 ὅλοι καὶ τραβήξετε γιὰ τὴν πόλιν. Θὰ σᾶς φιλοξενήσουν οἱ γυ-
 ναῖκες. Κάθε μιὰ μὲ ὅ,τι ἔχει στὸ καλὰθὶ της. Καὶ ἀφοῦ ὀρκι-
 σθῆτε πίστιν πάρτε τῆς γυναῖκες καὶ πηγαίνετε. Πάμε:

ΛΑΚΩΝ.—Πηγαίνουμε ὅπως θέλεις.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ.—Μὰ τὸν θεὸν γογγύρα.

(Βγαίνουν ὅλοι).

(1) Ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης ὁ ποιητὴς ἐδῶ λογοπαικεῖ αἰσχροῶς—

ΣΚΗΝΗ 3η

(Χορός Γερόντων—Χορός Γυναικῶν)

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.—Τὰ σιρώματά μου, τὰ ἐπανωφόρια μου, τὰ φορέματα καὶ τὰ κοσμήματά μου σᾶς τὰ χαρίζω εὐχαρίστως νὰ τὰ πάρετε γιὰ τῆς κόρες σας νὰ τὰ ἔχουν ὅταν μεγαλώσουν καὶ γίνουν καννηφόροι. Μπῆτε μέσα στὸ σπίτι μου σᾶς παρακαλῶ καὶ ὅ,τι βρῆτε εἶνε δικό σας. Δὲν θὰ βρῆτε τίποτε σφραγισμένο. Καὶ σὰν κανένας ἀπὸ σᾶς δὲν ἔχει σιτάρι καὶ ἔχει δούλους καὶ παιδιά, ἃς ἔλθῃ σὲ μένα ὅλα θὰ τὰ βρῇ. Καὶ ἂν κανένας εἶνε πτωχὸς καὶ δὲν ἔχει νὰ φάῃ ἃς ἔλθῃ στὸ σπίτι μου. Ὁ δούλος μου θὰ τοῦ γεμίσῃ σιτάρι τὰ πετσένια του σακκιά. Ἀλλὰ προσέξτε, στὴ πόρτα μου φυλαχθῇτε ἀπὸ τὴ σκύλα μου.

(Μπαίνει μέσα ὁ Α΄. ΑΘΗΝΑΙΟΣ ὁ ὅποιος κτυπᾷ τὴν πόρτα ἐνός πλουσίου σπιτιοῦ)

ΣΚΗΝΗ 4η

(Χορός Γερόντων—Χορός Γυναικῶν)

Α΄ Αθηναῖος ἢ Θυρωρὸς)

Α. ΑΘΗΝΑΙΟΣ.—Ἀνοίξετε.

ΘΥΡΩΡΟΣ.—(βγαίνει θαστῶντας ἀναμμένο δαδί),

Ἐ! σὺ πίσω νὰ μὴ ἀπλώσω τὴ λαμπάδα μου καὶ σὲ τσουρουφλιάσω. Θᾶνε βέβαια γιὰ μένα ἐνοχλητικὸ νὰ βγῶ μὲ τὴ λαμπάδα μου νὰ κάψω κανένα μὰ ἂν τὸ θέτε θὰ τὸ κάμω.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.—Θὰ τὸ ὑποφέρουμε.

ΘΥΡΩΡΟΣ.—Θὰ πάψετε; Φύγετε νὰ μὴ σᾶς κάμω νὰ κλαῖτε τῆς τρίχης σας. Φευγᾶτε γιατί πρέπει νὰ φᾶνε ἥσυχα οἱ Λάκωνες καὶ ὕστερα νὰ πᾶνε μὲ τὸ καλὸ στὴν πατρίδα τους.

(Μπαίνουν οἱ Β. καὶ Γ. Ἀθηναῖοι)

ΣΚΗΝΗ 5η

(Β. Αθηναῖος Γ. Αθηναῖος καὶ οἱ ἀνωτέρω)

Β. ΑΘΗΝΑΙΟΣ.—Δὲν ἔχω ξαναῖδεϊ τέτοιο τραπέζι.

Γ. ΑΘΗΝΑΙΟΣ.— Ἦσαν πολὺν εὐχάριστοι οἱ Λάκωνες ἀλλὰ καὶ ἔμεις βοεθήκαμε στὸ κρασί σοφοὶ σύντροφοι.

Β. ΑΘΗΝΑΙΟΣ.— Χμ! φυσικὰ τὸ κρασί μας κάνει ὅλους σοφούς. Ἀνόητοι εἴμαστε μόνον ὅταν εἴμεθα νηστικοί.

Ἄν μ' ἀκούσουν οἱ Ἀθηναῖοι πρέπει νὰ στείλωμε στὴ Σπάρτη πρεσβευτὰς μεθυσμένους γιατί ἂν πᾶμε ἐκεῖ νηστικοὶ θὰ πιάσουμε πάλιν τὸν καυγᾶ ἐνῶ ἂν πᾶμε μεθυσμένοι δὲν θὰ καταλαβαίνει κανεὶς μας τί θὰ μᾶς ποῦν καὶ ἂν δὲν ποῦν τίποτα πάλι θὰ καταλάβουμε πολλὰ καὶ ἄλλα ἂντ' ἄλλων. Καὶ ἔτσι ὅλα θὰ πᾶνε καλά.

Α. ΑΘΗΝΑΙΟΣ.— Νά, ἔρχονται, ὅλοι μαζί.

(Ἡ θυρωρὸς πρὸς τοὺς Ἀθηναίους οἱ ὅποιοι τρέχουν στὴ πόρτα νὰ ἴδουν ἐκείνους ποῦ βγαίνουν ἀπὸ τὸ σπίτι).

ΘΥΡΩΡΟΣ.— Βρὲ κατεργάρηδες, θὰ τραβήξετε τὸ δρόμο σας;

Β. ΑΘΗΝΑΙΟΣ.— Νά τους ἔρχονται.

(Βγαίνουν οἱ Λακεδαιμόνιοι μετὰ τῶν γυναικῶν των καὶ ἡ Λυσιστράτη)

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΣ.— (Ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ).

Πολύχαρε, θέλω νὰ τραγουδήσω καὶ νὰ χορέψω· πάρε τὸν αὐλό σου.

Β. ΑΘΗΝΑΙΟΣ.— Ναί, πάρε τὸν αὐλὸν σου καὶ ἄς ἀρχίσουν οἱ γῦροι τοῦ χοροῦ σας, ὦ Λάκωνες. Θὰ εὐχαριστηθοῦμε.

Εἷς ἐκ τῶν Λακῶνων παίζει τὸν αὐλὸν τοῦ συνοδευόντας τὴν ἀπαγγελίαν τῶν Λακῶνων).

ΧΟΡ. ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.— ὦ θεὰ Μνημοσύνη, δῶσε στοὺς νέους Σπαρτιάτας καὶ Ἀθηναίους δύναμι γιὰ τὸ χορὸ ποῦ μᾶς ξέρει ἀπὸ τότε ποῦ ἴσοι μὲ τοὺς ἀθανάτους θεοὺς εἴχαμε ὁρμήσει ἐναντίον τῶν Μήδων καὶ τοὺς κατενίκησαμε κοντὰ στὸ Ἀρτεμίσιον. Ἀπὸ τότε ποῦ ὁ Λεωνίδας μας μὲ δόντια ἀκονισμένα σὰν τὸ κάρπο ἔφθασε πρῶτος καὶ ἔτρεχε ὁ ἰδρὼς ἀπὸ τὸ σῶμα μας καὶ ἦταν οἱ Πέρσαι ἀπέναντί μας ἀναρίθμητοι σὰν ἄμμος.

Ἔλα τώρα καὶ σὺ μ' ἐμέ, ὦ θεὰ Ἀρτεμις, παρθένα ποὺ σκοτώνεις τὰ θηρία, ἔλα γιὰ νὰ διατηρηθῶν αἱ σπονδαὶ τῆς

Ειρήνης. "Ελα νὰ γίνη πειὰ φιλία σταθερὴ μὲ πλούσια δῶ-
ρα καὶ ὄχι μὲ λόγια ἀλεπουδίσια.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.— "Ε. Τώρα ὅλα πᾶνε καλά. Ὁ κάθε
Σπαρτιάτης ἄς ἔλθῃ νὰ πάρῃ τὴ γυναῖκα του νὰ σταθῇ κον-
τὰ της καὶ αὐτὴ κοντὰ στὸν ἄνδρα της. Καὶ ἀφοῦ στήσουμε χορὸ
γιαυτὴ τὴν καλορρίζικη εἰρήνη ποῦ θὰ κάνουμε ἄς ὀρ-
σθοῦμε στοὺς θεοὺς ὅρο μεγάλο ὅτι δὲν θὰ ξανακάνουμε αὐ-
τὴ τὴν ἁμαρτία.

ΧΟΡΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ.— Σῦρε τὸ χορὸ ποὺ εὐχήσου στὸ
ὄνομα τοῦ Διονύσου ποὺ τρέχει μὲ τῆς Μαινάδες καὶ βγαίνουν
ἀπὸ τὰ μάτια του φωτιές.

Ὁρκίσου στὸν Ἀπόλλωνα στὸν ἀρχηγὸ τῶν χορῶν καὶ
στὴ θεὰ τῶν κυνηγῶν καὶ στὸν ἀστραπηβόλο Δία καὶ στὴν
εὐτυχὴ Ἥρα καὶ σὲ ὅλους τοὺς Δαίμονας οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ
ξεχάσουν ὅτι ἐστάθισαν μάρτυρες τῆς στερεᾶς αὐτῆς εἰρήνης.
Ἐπίσης καὶ στὴ θεὰ τῆς Κύπρου. Εὐοὶ Εὐάν !

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.— "Ελα, Σπαρτιάτη, ξαναψάλε.

ΧΟΡΟΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜ.— Ὡ ἐσὺ Λακωνικὴ μοῦσα, ποῦ
κατοικεῖς στὸν Ταῦγετο ποῦ εἶνε τόσον εὐχάριστος ἔλα νὰ
τραγουδήσῃς τὴν Ἀθηνᾶ καὶ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὰ παιδιὰ
τοῦ Τυνδάρου ποῦ ἀδιάκοπα παίζουν στὴν ὄχθη τοῦ Εὐρώτα,
"Ελα νὰ χορέψουμε καὶ νὰ ὑμνήσουμε τὴν Σπάρτην μας ποὺ
τόσο εὐχαριστοῦν οἱ θεῖκοι χοροὶ καὶ τὰ ποδοκτυπή-
ματα. Ὅταν ἡ τρυφερὴ κόρη κτυπᾷ τὰ μικρὰ πόδια καὶ πη-
δᾷ σὰν πουλάρι, στὸ πράσινο χορτάρι ποῦ εἶνε στῆς ὄχθης τοῦ
Εὐρώτα καὶ ὁ ἄνεμος ἀρχίζει νὰ κινῇ τὰ μαλλιά της ὅπως ὁ-
ταν χορεύουν ἡ κισσοστεφανωμένες βακχίδες.

Καὶ πρώτη καὶ μονάχη της μπαίνει στὸ χορὸ καὶ πάνα-
γνη καὶ ἡ πανέμορφη κόρη τῆς Λύδας⁽¹⁾. Ἐμπρὸς πέρασε στὰ
μαλλιά σου περόνα καὶ κάρφωσε τὴν πλεξίδα σου κτύπα τὰ
χέρια σου καὶ χοροπήδα σὰν ἐλάφι. Ἐμπρὸς ἄς ἀκουσθοῦν οἱ
κρότοι τοῦ χοροῦ καὶ πρώτη ἀπ' ὅλες ὑμνήσῃ τὴν Ἀθηνᾶ ποῦ
εἶνε θεὰ κραταῖα καὶ ἀνίκητη.

(1) Ἡ Ἑλένη.

“ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ,,

ΠΡΩΤΗΝΗ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΠΟΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 48α ΤΗΛ. 22-831
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Πρὸς τοὺς Ἀναγνώστας μας

Τὸ παρὸν βιβλίον (δ' εἰς τὴν σειρὰν τῶν κλασσικῶν ἀριστουργημάτων τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων Συγγραφέων, τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθη καὶ διανέμει ἐντελῶς δωρεὰν ἡ ἐφημερίς μας εἰς τοὺς ἀναγνώστας της) ἐξετυπώθη βεβιασμένως διὰ νὰ προφθάσῃ νὰ κυκλοφορήσῃ προτοῦ ὃ ὑπὸ ψήφισιν Νόμος τῆς ἀπαγορεύσεως τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν.

Οἱ ἀναγνώσται μας τὸ λαμβάνουν μὲ ὁσαδήποτε δελτία τοῦ τρ. μηνὸς Μαρτίου προσαγάγουν, ὀλιγώτερα τῶν ἀπαιτουμένων κανονικῶς, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ φανῶμεν συνεπεῖς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεως τοῦ ἐδώσαμεν.

Ὁ Νόμος μᾶς ἐπιβάλλει πρόστιμον μέχρι δύο ἑκατομμυρίων δραχμῶν καὶ φυλάκισιν μέχρις ἑξ μηνῶν εἰς περίπτωσιν παραβάσεως. Κατ' ἀνάγκην, λοιπόν, τὸν σεβόμεθα, ἀφοῦ ἄλλως θὰ ἐπεξητεῖτο μία ἀφορμὴ διὰ νὰ ἐξοντώσῃ κυριολεκτικῶς τὴν ἐφημερίδα μας ἡ Κυβέρνησις.

Ἐπειδὴ ὁμως ὁ Νόμος, ὡς ἄδικος, εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ καταργηθῇ εὐθὺς ἅμα τῇ ἐκλογῇ τῆς νέας Βουλῆς **οἱ ἀναγνώσται μας ἄς ἐξακολουθήσουν ἀποκόπτοντες καθημερινῶς καὶ κρατοῦντες τὰ δελτία ἡμερομηνίας τοῦ φύλλου μας**, τὰ ὁποῖα θὰ ἰσχύσουν δι' ἡμᾶς ὅταν ὁ Νόμος παύσῃ νὰ ἐφαρμόζεται, ὁπότε καὶ θὰ δώσωμεν τὸν Ὅμηρον, συνεχίζοντες τὸ εὐγενὲς πνευματικὸν ἔργον μας.

024000028204